

Даниїл Романович Буз

*Вірую
в єдину святу
соборну
Церкву Христа*

Дніпропетровськ – 2017

ББК 86.376
Б 75

Д. Буз

Віую в єдину святу соборну Церкву Христову. — Д.: 2017. — 96 с.

*Присвячується двадцятиріччю участі
першої делегації від незалежної України
в роботі з'їзду Генеральної Конференції
адвентистів сьомого дня в
м. Утрехт, Нідерланди.*

*Присвячується двадцятиріччю випуску
50 000 примірників книги «Велика боротьба»
в незалежній Україні.*

Зміст

Передмова	5
Від автора	6
Розділ 1. Якими символічними назвами представив Христос духовний стан Своєї Церкви?	11
Розділ 2. Як ставилися Христос й апостоли до Святого Письма?	15
Розділ 3. Чи можна додавати чи відіймати щось від слів Божих?	17
Розділ 4. Вчення Христа й апостолів про святість	19
Розділ 5. Які характерні особливості матимуть люди останнього часу?	23
Розділ 6. Чому диявол повстав проти Церкви Христа? ..	27
Розділ 7. Ефеський період	30
Розділ 8. Смирнський період	35
Розділ 9. Пергамський період	39
Розділ 10. Тіятирський період	47
Розділ 11. Сардійський період	54
Розділ 12. Філадельфійський період	59
Розділ 13. Лаодикійський період	65
Шлях мого становлення в Церкві адвентистів сьомого дня	70
Моє бачення Другого приходу	89
Висновок	94

Передмова

Книга пастора Данила Романовича Буза «Вірую в Єдину святу соборну Церкву Христову» представляє його бачення призначення церкви, її природи й історії.

Немає сумніву в тому, що Церква в першу чергу саме Христова, Він – її засновник і голова. Апостоли були покликані Ним, освячені на велику працю проповіді Євангелія і сприяли створенню Церкви.

Історичні періоди Церкви відповідають пророцтву книги Об'явлення. Характер семи Церков і час їхньої діяльності відповідають традиційному тлумаченню адвентистів сьомого дня. Ми не наполягаємо на жорсткій хронології, але час, відведений для кожного періоду, відповідає історичній дійсності.

Особливо цікавими є розповіді про дитинство та молодість автора. Його особисті досвіди віри та шлях до істинної Церкви показують, як Бог веде Своїх дітей через усі помилки до істини.

Р. М. Волкославський

Від автора

У Святому Письмі є одне визнання автора книги: «Оскільки багато хто брався складати розповіді про події, що відбулися в нас, і як нам передали їх ті, що з самого початку були очевидцями й служителями Слова, то задумав і я, дослідивши пильно все від початку, написати за порядком» (Луки 1:1-3)

Я ніколи не вважав себе письменником, але тільки немічним і маловідомим служителем Слова Божого. Після видання моєї першої книги «Наш шлях не усипаний квітами» товариство Спілки письменників України запросило мене стати його членом. Після цього друзі, діти й онуки стали просити мене писати ще. Були видані дві невеличкі книги: «Як добре слово вчасно» і «Спокій стомленому серцю».

У моєму житті відбулося те, про що я раніше не міг і мріяти. У 1995 р. я відвідав з'їзд Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня, який відбувся в Нідерландах. Там віра в єдину соборну Церкву Хрис-

тову проявилася дуже відчутно. Багато тисяч представників цієї Церкви зі всього світу зібралися як одна сім'я, як одно тіло Христове. Незабаром ми відмічатимемо двадцятиріччя цієї знаменної події, і не лише для мене особисто, але й для усіх членів Церкви Христової в незалежній Україні. Ця Церква – стовп і утвердження істини, світло для всього світу. Тому тема цієї книги відбиває переконаність, засновану на Святому Письмі, що у Христа є тільки одна Церква на землі.

У Новому Заповіті сказано про служіння Церкви Христової в апостольські дні. З історії подальших часів нам відомо, що в 325 р. був скликаний перший Вселенський собор християнських єпископів в місті Нікея. На соборі був присутнім римський імператор Костянтин Великий, прибуло 318 єпископів. Частина єпископів були з числа тих, хто залишився живим після великих гонінь християн, особливо в 285 р. при імператорі Диоклетиані і 303-313 рр. при імператорі Галерії. Інша частина – з'явилися після того, як була проголошена свобода сповідання християнської віри в 313 р. На цьому соборі було прийнято дванадцять символів християнської віри.

1. Вірую в єдиного Бога Отця, Вседержителя, Творця неба і землі.

2. Вірую в єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородного, Бога істинного.

3. Вірую в Господа Ісуса Христа, Котрий заради нашого спасіння зійшов з небес, утілювався від Духу Святого, і став людиною через діву Марію.

4. Вірую в Господа Ісуса Христа, розіп'ятого за нас при Понтії Пилаті, Який страждав і був похоронений.

5. Вірую в Господа Ісуса Христа, що воскрес на третій день за Писанням.

6. Вірую в Господа Ісуса Христа, що вознісся на небеса і сидить праворуч від Отця.

7. Вірую в Господа Ісуса Христа, що гряде зі славою судити живих і мертвих.

8. Вірую в Духа Святого, Господа животворящего, що від Отця сходить.

9. Вірую в єдину святу соборну апостольську Церкву. (Примітка: Христос сказав: «Я збудую Свою Церкву» (Матв.16:18). Це означає, що Церква не апостольська, а Христова).

10. Сповідую одне хрещення на відпущення гріхів.

11. Чекаю воскресіння мертвих.

12. Вірую в життя майбутнього віку.

В основному ці символи віри не суперечать вченню Христа і апостолів і мають своє підґрунтя в Слові Божому, за винятком того, що Церква створена не апостолами, а Ісусом Христом, тому у Святому Письмі вона називається Церквою Христовою.

У цій невеличкій праці я хочу поділитися з вами роздумами про віру і вчення Церкви Христової не лише апостольського періоду, але й усіх часів до Другого приходу Христа. Якби всі християни сьогодні вірили і навчали так, як навчали Христос і апостоли, то на землі була б одна Церква, одне вчення, як було за днів апостолів. Ті християни, які відіймають або додають щось

своє до вчення Христа і апостолів, названі у Біблії «збо-рищем сатани». Вони за своєю природою мають характер язичників.

Хотілося б звернути особливу увагу читача на те, що Святе Письмо корисне для Церкви Христової усіх часів, тому апостол Павло написав віруючим колосянам: «Коли послання буде прочитане вами, то зробіть так, щоб і в Лаодикійській Церкві воно було прочитане; а те, що в Лаодикії, прочитайте і ви» (Колос. 4:16). Отже, треба досліджувати всю Біблію, тому що «усе Писання бого-натхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності» (2 Тим. 3:16).

Якщо ти, дорогий читачу, бажаєш розділити долю з Христом і апостолами у вічному житті, то тобі потрібна така віра, яка була в апостолів: віра, заснована на вченні Христа.

Христос і апостоли були постійні у вірі, словах і ділах. Зверніть увагу, що кожній з семи церков Христос говорить одні і ті ж слова: «Хто має вухо, нехай слухає, що Дух промовляє до Церков» (Об'явл. 2:7). Це дуже важливо, бо Дух Святий не змінюється, дає однакові настанови, докоряє, застерігає як апостолів, так і Своїх учнів в усі віки.

З позиції великої боротьби між Христом і сатаною, яка відбувається на нашій землі, дияволів не вигідна однодумність християн. Якщо Христос прийшов з неба на землю для того, щоб усі люди мали щасливе, радісне і вічне життя в єдності віри, то диявол прийшов з однією метою – розділити, украсти, вбити і погубити (Івана

10:10). Знаючи це, ми повинні розуміти, що Христос, який постійно ходить серед семи світильників, Духом Святим однаково наставляє Свою Церкву в усі часи. А те, що Він тримає в руках сім зірок, означає, що Він однаково ставиться до всіх Своїх служителів, охороняє їх, дає поради і настанови кожному в свій час, в усі періоди історії Своєї Церкви.

Нехай благословить вас Господь бути пильними і береже в істині! Нехай книга «Вірую в єдину святу соборну Церкву Христову» принесе читачам благословення.

Розділ 1

Якими символічними назвами представив Христос духовний стан Своєї Церкви? (Об'явл. 1:11).

У I столітті, коли апостол Іван був засланий на острів Патмос, в Європі, Азії і Африці була велика кількість міст, де ключем Давида Христа відчинив двері для проповіді Євангелія. У багатьох з них були створені Церкви Христові. Імена їм давалися за назвою міста, де мешкали засновники церкви.

Чому Христос в книзі Об'явлення представлений як Той, Хто ходить тільки серед семи церков, і в руці Його – лише сім зірок? (Об'явл. 1:20). Число сім Бог представляє нам як число досконалості, повноти часу. Христос розділив час від Свого Першого приходу до Другого на сім відрізків часу. Кожен період характеризується певними подіями. Христос представлений як Той, що знає від початку, що буде у кінці.

Нам, що живемо в останній час і що знаємо історію, неважко зараз визначити, який період виділений для тієї чи іншої церкви. Потрібно лише мати на увазі, що про-рочі періоди часто не мають чітких меж. Перерахуємо їх:

1. Ефеський (бажаний) період – 27-100 рр.
2. Смирнський (запашний) період – 100-323 рр.
3. Пергамський (піднесений) період – 323-538 рр.
4. Тиятирський (безперестанна жертва) період – 538-1517 рр.
5. Сардиський (радісний спів) період – 1517-1833 рр.
6. Філадельфійський (братська любов) період – 1833-1844 рр.
7. Лаодикійський (народ суду) період – з 1844 р. до кінця часів.

Христос завжди тримав у Своїх руках керівників церков і ходив серед Своєї Церкви. «І ось, Я з вами по всі дні аж до кінця віку!» (Матв. 28:20). В усі часи Христос був Головою Своєї Церкви, а Церква була єдиним тілом Христовим, де усі члени об'єднані за допомогою взаємоскріплюючих зв'язків: «Все тіло єднається і зміцнюється суглобами та зв'язками, зростає Божим ростом» (Колос. 2:19). «А що ми в любові були правдомовні, щоб у всьому досягли зросту Того, Хто є Голова, – Христа. Від Нього – все тіло, складене і надійно сполучене різними зв'язками в міру дії кожного окремого члена тіла, зростає на збудування самого себе в любові» (Ефес. 4:15,16).

В усі віки у Христа на Землі була лише одна Церква. «Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води в слові» (Ефес. 5:25, 26). Христос прийде вдруге на Землю, щоб поєднатися з однією нареченою, яка приготувала себе для Нього. «Радіймо й веселімося, віддаймо славу Йому, бо прий-

шло весілля Агнця, і Його дружина приготувала себе!» (Об'явл. 19:7).

Яке значення для спасіння має віра в те, що у Христа на Землі тільки одна Церква, котра описана як в Старому, так і в Новому Завіті? Це має принципове значення. Віруючі в єдиного Бога в старозавітні часи не ходили на поклоніння до язичницьких храмів, не брали участі у святах, присвячених язичницьким богам, не вживали їжі і питва, присвячених ідолам. Їхній одяг і поведінка в храмі Божому під час ритуалів у святилищі докорінно відрізнялися від одягу, поведінки і ритуалів в язичницьких храмах.

Чи понизив Бог Свої вимоги святості для Церкви Нового Заповіту? Ні, навпаки, Він підвищив їх. Христос сказав: «Хто не зі Мною, той проти Мене, і хто зі Мною не збирає, той розкидає» (Матв. 12:30). «Ніхто не може двом панам служити: тож або одного зненавидить, а другого любитиме, або одного триматиметься, а іншого знехтує. Не можете служити Богові і мамоні» (Матв. 6:24).

Пророцтво про Ісуса свідчить: «Господь захотів був того ради правди Своєї, збільшив та прославив Закона» (Ісаї 42:21). Те, що Він захотів, те Він і зробив. У Нагірній проповіді Христос прославив моральну категорію Закону Божого. Не відмінив, не скасував, а звеличив і прославив. Христос часто повторював: «...сказано... А Я кажу вам...» (Матв. 5:27, 28, 31-34). Потрібно з молитвою досліджувати Писання і вникати, хто сказав, де і за яких обставин, тоді все буде зрозуміло. Слово, сказане

в Старому Заповіті, Христос не відміняв і не скасовував, воно здійснювало свою дію у свій час. А в Новому Заповіті сказаному раніше Він Своїм прикладом надав духовний і піднесений зміст.

Тому немає підґрунтя стверджувати, що Христос планував створити багато церков по усій землі з різними вченнями і назвами для Своєї слави, а потім здійснив це. Апостол язичників написав усім: «...намагаючись зберігати єдність Духа в союзі миру. Одне тіло й один Дух, – як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх...» (Ефес. 4:3-6). Існує безліч релігійних деномінацій, але це не є волею Христа.

Розділ 2

Як ставилися Христос і апостоли до Святого Письма?

«Усе Писання богонатхненне й корисно для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, на всяке добре діло готова» (2 Тим. 3:16, 17). «Бо Слово Боже живе й діяльне, гостріше від усякого двосічного меча: воно проникає а до поділу душі й духа, суглобів і мозку кісток, судить думки і наміри серця. І нема створіння, яке б сховалося від Нього, але все оголене й відкрите перед Його очима, – Йому дамо звіт»» (Євр. 4:12, 13). «Тому віра – від слухання, а слухання – через Слово Христа» (Римл. 10:17).

Немає сумніву, що основою віри апостола Павла було Слово Боже, написане Божими мужами, спонукуваними Духом Божим до Приходу Ісуса Христа (книги Старого Завіту). Після хрещення Святим Духом апостоли і євангелісти писали про те, що бачили і чули від Ісуса Христа, і про те, що їм відкривав Святий Дух. Усе написане ними апостол Павло рекомендував віруючим прийняти як слово Боже, основу істинної віри. «Тому ми постійно дякуємо Богові за те, що, прийнявши почуте від нас Слово Боже, ви сприйняли його не як людське слово, а як іс-

тинно Боже Слово» (1 Сол. 2:13). Таким чином, невір'я, неприйняття Слова Божого – це гріх проти Бога.

Христос на багато запитань відповідав: «Що написано, як читаєш?» Найважливішим є те, що Він назвав Слово Боже духовною їжею, якою живиться християнин: «Не самим хлібом житиме людина, [але кожним Божим словом]» (Луки 4:4).

Яку небезпеку представляли для народу Божого лжепророки чи лжеапостоли? Апостол Петро говорить: «А були і в народі лжепророки, як і між вами будуть псевдоучителі, які вноситимуть згубні єресі й відречуться від Того Владики, Який їх викупив, і тим наведуть на себе скору погибель. І багато хто піде за їхньою розбещеністю, а через них дорога істини буде зневажатися» (2 Петра 2:1, 2).

Сатана дуже радіє, коли його служителів приймають за служителів Божих. Цьому сприяють лжевчителі, які вчать, що Словом Божим є не лише Біблія, але й слова проповідників у зібраннях віруючих або ж слова, отримані через одкровення згори. Слово Боже застерігає: «Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо багато лжепророків з'явилося у світі» (1 Івана 4:1). Пророк Єремія пише: «Та промовив до мене Господь: Ці пророки неправду Іменням Моїм пророкують: Я їх не посилав, і не наказував їм, і їм не говорив! Вони вам пророкують невірні видіння та чари, нікчемність й оману свого серця...» (Єрем. 14:14). Потрібно старанно молитися, щоб Бог зберіг Церкву від лжевчителів.

Розділ 3

Чи можна додавати чи відіймати щось від слів Божих?

«**Н**е додавайте до того, що я вам наказую, і не зменшайте з того, щоб виконувати заповіді Господа, Бога вашого...» (П. Зак. 4:2) «До слів Його не додавай, щоб тебе не скартав Він, і щоб неправдомовцем не стави» (Прип. 30:6). «Коли хто додасть до них, то Бог накладе на нього кари... коли хто відійме від слів цього пророцтва... Бог забере його частку з дерева життя і зі святого міста...» (Об'явл. 22:18, 19).

Диявол знає, що у Святому Письмі немає протиріч і нічого зайвого, тому що Автором є Дух Святий. Щоб ввести людей в оману, сатані потрібно додати щось своє або відійняти щось від істини.

Отже, хто додає до слів Бога або відіймає, той робить гріх. Апостол Петро дає таку раду: «Коли хто говорить, – хай говорить, як Божі слова» (1 Петра 4:11). Проте внаслідок багатьох додавань до Святого Письма християни опинилися в складному становищі.

Багато переказів так званих святих отців і постанов соборів, з'їздів післяапостольського періоду були оголошені церквою як святі, рівні за значимістю Біблії. Це

призвело до того, що стало важко розрізнити істину і неправду. Під дією неправдивого духу був скасований стандарт віри і вчення, священний оригінал – Слово Боже.

Апостол Павло навчав: «Бо я не ухилився від того, щоб об'явити вам усю Божу волю» (Дії 20:27). «Але якби й ми чи сам ангел з неба благовістили вам щось інше, ніж те, що ми вам благовістили, – хай буде відлучений! Як ми раніше говорили, я і тепер знову кажу: коли вам хто благовістить щось інше, ніж те, що ви прийняли, – нехай буде відлучений!» (Гал. 1:8, 9).

Отже, про таке важливе питання, як зміна в Десятисловному Законі Божому, апостоли нічого не говорили. Тому відміна другої заповіді і зміна четвертої заповіді – це дії диявола. Усі, що виконують його волю, поклоняються різним статуям і зображенням, дотримуються недільного дня замість суботнього, розділять долю сатани, якщо не покаються.

Ні Христос, ні апостоли не надавали право здійснювати суд до життя чи смерті грішника і прощати гріхи інших людей. Апостол Павло навчав: «Кожний з нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Римл. 14:12). Це означає, що кожна людина має право прощати зневагу, образи, нанесені їй особисто іншими, як написано: «Прощайте – і проститесь вам» (Луки 6:37). Але якщо людина вислуховує гріхи інших і говорить їм: «Прощаються тобі гріхи твої», – вона привласнює собі право Бога і ображає Його.

Розділ 4

Вчення Христа і апостолів про святість

Слово «святий» означає: відокремлений, виділений з-поміж інших. «А Сам Бог миру хай повністю освятить [та відокремить] вас: нехай ваш дух, душа і тіло бездоганно будуть збережені в цілості [вся людина] до приходу нашого Господа Ісуса Христа» (1 Сол. 5:23).

Цю ж істину апостол Павло адресує і римлянам: «Тож благаю вас, брати: заради Божого милосердя, принесіть ваші тіла як живу, святу, приємну Богові жертву, як ваше служіння розуму. І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням [вашого] розуму, щоб ви пізнавали, що є Божа воля: добра, приємне і досконале» (Римл. 12:1, 2). Вживаючи слово «уявіть», апостол Павло благає віруючих відокремити, або повністю присвятити себе Богові – тіло, розум і волю.

Апостол Петро також закликає до святості: «Але як Той, Хто покликав вас, є святий, будьте й ви святі в усьому вашому житті, бо написано: Будьте святі, як Я святий» (1 Петра 1:15, 16). На які слова Біблії вказує апостол? «Не занечишуйте душ своїх усім плазуючим, що плазує, – і не зробіться нечисті ними, і не станете нечисті ними. Бо Я – Господь, Бог ваш, і ви освятитесь, і

будьте святі, бо святий Я, і не занечищуйте душ своїх усяким плазуючим, що плазує по землі...» (Левит 11:43-45).

В усі віки праведники зберігали свої тіла від осквернення, тому що знали, що ніхто не нечистий, якщо не очиститься, не зможе бути в царстві Ісуса Христа. «І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив» (Дан. 1:8). «А я відказав: “О, Господи, Боже, ось душа моя не занечистена, і падала та розшматованого звірями я не їв від молодости своєї й аж до тепер, і м'ясо нечисте не входило в мої уста”» (Єзек. 4:14). «Та Петро сказав: Ні в якому разі, Господи! Бо ніколи я не їв нічого поганого і нечистого!» (Дії 10:14).

Вище ми читали заклик апостола Петра: «Але як Той, Хто покликав вас [тобто Ісус Христос] є святий, будьте і ви святі в усьому вашому житті» (1 Петра 1:15). Давайте поставимо собі запитання: чи показував коли-небудь Ісус приклад, споживаючи м'ясо нечистих тварин? Звичайно ж ні! Тоді чий приклад наслідують ті, що називають себе християнами, коли вживають в їжу все, що їм хочеться? Приклад беззаконників. Вони стверджують: «Нам закон не потрібний, нас Христос звільнив від нього».

Але яку відповідь вони дадуть Христу, коли Він скаже усім беззаконникам: «Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня» (Матв. 7:23)?

Бог сказав: «А ті, хто освячується й очищає себе у поганських садках, один по одному, всередині, їдять м'ясо свиняче й гидоти та мишу, – вони разом загинуть, говорить Господь» (Ісаї 66:17). «І не ввійде до нього [у

Розділ 4. Вчення Христа і апостолів про святість

святе місто] ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду; але тільки ті, що записані в книзі життя Агнца» (Об'явл. 21: 27).

Святість тіла людини визначається не лише тим, що ми їмо і п'ємо, але і тим, що потрапляє в наш організм. Апостол Павло сказав: «Отже, коли їсте, коли п'єте чи щось інше робите, все робіть на славу Божу» (1 Кор. 10:31). А робимо ми все на славу Божу тоді, коли виконуємо Його волю. Якщо ж ми робимо те, що Господь сказав не робити, ми ображаємо і ганьбимо Його. Написано також: «Не будете їсти з кров'ю. Не будете вожити, і не будете чарувати!» (Левит 19:26). Якщо ми віримо в єдину святу соборну Церкву Христову, тоді ми зберігатимемо своє тіло у святості, як це робили вірні Богові люди в усі віки.

Наше тіло оскверняють усі речовини, що містять нікотин, наркотики, а також алкогольні напої. «Не впивайтеся вином, у якому розпуста...» (Ефес. 5:18). «Вино – то насмішник, напій п'яний – галасун, і кожен, хто блудить у ньому, немудрий» (Прип. 20:1). Тіло людини оскверняється порушенням сьомої заповіді Закону. «А хто чинить розпусту, той грішить проти власного тіла» (1 Кор. 6:18). Також оскверненням є різні наколки, бо написано: «І не зробіте на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не зробіте на собі наколеного напису. Я – Господь» (Левит 19:28).

Дар мови і думки Бог дав тільки людині, і, використовуючи його, ми можемо освячувати або оскверняти свої тіла. У Слові Божому написано: «Жодне погане

слово хай не виходить з ваших уст, а тільки добре для зміцнення [віри], щоб воно принесло користь тим, хто слухає» (Ефес. 4:29). «Бо з серця виходять лукаві думки, вбивства, перелюб, розпуста, злодійство, неправдиві свідчення, богозневага. Це те, що опоганює людину» (Матв. 15:19, 20).

«Наостанку, брати: те, що істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне хвали, – коли яка чеснота або коли яка похвала, – про це роздумуйте» (Филип. 4:8). Цьому нас навчають Христос і апостоли. І якщо сьогодні людина матиме віру перших християн, то з'являться відповідні плоди. Христос навчав: «Усяке добре дерево родить добрі плоди, а погане дерево родить погані плоди» (Матв. 7:17).

Тільки віра, що проявляється в любові, здатна приносити добрі плоди. Про таку віру апостол Павло написав у Першому Посланні до коринтян: «Любов довго терпить, любов милосердна, не заздрить, любов не величається, не гордиться, не поводить ся непристойно, не шукає свого власного, не спалахує гнівом, не задумує лихого, не радіє з несправедливості, а радіє з істини; все переносить, усьому довіряє, завжди надіється, усе перетерпить» (1 Кор. 13:4-7).

Церква Христова у минулому і сьогодні об'єднана любов'ю в одне тіло Христове Духом Святим і здійснює служіння спасіння людей від влади гріха в усьому світі. Головою цього вселенського тіла ніколи не була людина, а тільки сам засновник і Спаситель – Ісус Христос (Ефес. 5:23).

Розділ 5

Які характерні особливості матимуть люди останнього часу?

«Дух же ясно говорить, що в останні часи деякі відступлять од віри, прислухаючись до спокусливих духів та вчення бісів; говорячи в лицемірстві неправду, вони знищили власне сумління, тож забороняють одружуватися, наказують стримуватися від їжі, яку Бог створив для тих, що повірили і пізнали правду, аби приймати з подякою. Бо всяк Боже творіння добре і ніщо з того, що з подякою приймається, не підлягає відкиданню, адже воно освячується Божим Словом і молитвою» (1 Тим. 4:1-5). Від вірного розуміння цих слів апостола Павла залежить і наше пізнання істини.

Апостол Петро застерігає нас: «... як і написав вам з притаманною йому мудрістю наш улюблений брат Павло; так, як і в усіх посланнях, де він про це говорить. В них є дещо важко зрозуміле, що ненавчені та нестійкі перекручують, як і інші Писання, – собі на власну погибель. Тож ви, любі, заздалегідь знаючи про це, стережіться, щоб не були ви зведені оманю безбожних і не відступили від своєї непохитності» (2 Петра 3:15-17).

Проведемо короткий аналіз слів апостола Павла.

1. Від якої віри відступлять деякі в останній час? Від віри Божої, істинної, заснованої на Слові Божому, від віри, яка була у патріархів, пророків Божих, Христа і апостолів.

Усі патріархи, пророки і апостоли Христа ніколи не забороняли людям вступати в шлюб, а навпаки, переконали, що укладання шлюбу між чоловіком і жінкою, заснованого на любові, є благословенням Христа. Перше одруження Ісус здійснив в Едемі, сказавши: «Плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, володійте нею... Що Бог спарував, людина хай не роз'єднує» (Бут. 1:28; Матв. 19:6).

2. За яку їжу віруючі завжди дякують Господові?

Усі святі Божі люди вживали лише те, що Він освятив. «Оце закон про худобу, і про птаство, і про всяку живу звірину, що рухається в воді, і про всяку душу, що плазує по землі, щоб відділювати між нечистим та між чистим, і між звіриною, що їсться, та між звіриною, що не їсться» (Левит 11:46, 47).

Віруючі вживають ту їжу, про яку Господь сказав: «Нехай буде на їжу це вам!» (Бут. 1:29). Примітка: спочатку Христос дав людині в їжу насіння рослин (злаки) і плоди (горіхи, овочі і фрукти). Після потопу Він розділив тварин на дві групи – чистих і нечистих – і сказав: «Усе, що плазує, що живе воно, – буде вам на їжу. Як зелену ярину – Я віддав вам усе» (Бут. 9:3). Як у рослинному світі є їстівні рослини, що вживаються в їжу, і неїстівні, якими ми можемо отруїтися; так і у тваринному світі є ті,

Розділ 5. Які характерні особливості..?

яких Христос після потопу дозволив вживати в їжу, і ті, яких їсти не можна (Левит 11:46, 47).

Як на це питання дивляться язичники, які відійшли від Божої віри? Вони вважають, що їсти можна все. Так само думають і ті лжехристияни, що відступили від істинної віри.

3. Чому ми приймаємо їжу з подякою? Тому що люблячий нас Бог знає, що для нас корисно, і Він освятив, тобто відокремив від усього іншого те, що можна вживати. За це ми завжди дякуємо Йому і просимо освятити нашу їжу.

Якщо ми віримо в єдину святу соборну Церкву Христову, то ми будемо і тіло своє зберігати у святості. Апостоли Христа, освічені Духом Святим, знали, що останнім часом сатана намагатиметься спокусити своїм вченням навіть вірних християн, щоб зробити їх нечистими через їжу і пиття, оскільки він знає, що в Царство Боже «не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гідоту й неправду» (Об'явл. 21:27).

Апостоли попередили, що сатана через лжевчителів підпорядковуватиме собі багато народів не лише за допомогою їжі і пиття, але й різноманітних аморальних дій: «Знай же, що в останні дні настануть тяжкі часи. Бо люди будуть самолюбні, грошолобні, чванливі, горді, наклепники, батькам неслухняні, невдячні, нечестиві, недружелюбні, непримиренні, обмовники, нестримані, жорстокі, що не люблять добро, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, ніж Бога, які мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Таких уникай» (2 Тим. 3:1-5).

Цими словами апостол підкреслює, що Бог ніколи не змінював і не змінює Свого відношення до грішників. Характер Христа незмінний: Він любить грішників, але ненавидить гріх. Апостол Іван звертається до нас: «Не любіть світу, ні того, що у світі: коли хто любить світ, нема в тому любові Отця. Бо все, що у світі це: пожадливість тіла, і пожадливість очей, і життєва гордість; це не від Отця, а від світу» (1 Івана 2:15, 16).

Нехай Господь відкриє наші серця, щоб ми з Його допомогою дали відсіч всякому гріху.

Розділ 6

Чому диявол повстав проти Церкви Христа?

Церква Христа представлена у Святому Письмі як наречена або дружина, обручена з єдиним чоловіком – Ісусом Христом. Місія нареченої або обрученої дружини полягає в тому, щоб в чистоті і святості проповідувати всьому світу безмежну любов Христа і спасіння від вічної смерті через віру в пролиту на Голгофі кров за кожного грішника. Коли Христос був вознесений із землі на небо, а Церква, наповнена силою Святого Духу, почала проповідувати любов Христа і спасіння Ним грішників, то диявол, вигнаний з неба, в сильній люті почав переслідувати вірних послідовників Ісуса.

Через своїх підданих – священиків, книжників, фарисеїв і царів земних – диявол виконав пророцтво: «І коли змії побачив, що скинений на землю, то став переслідувати жінку, яка народила Хлоп'ятко» (Об'явл. 12:13). Тобто коли Церква почала проповідувати Христа розіп'ятого, почалися гоніння. «У ті дні настало велике переслідування Єрусалимської Церкви. Всі, за винятком апостолів, розсіялися по околицях Юдеї та Самарії» (Дії

8:1). Гоніння на апостольську Церкву Христа тривали з малими перервами до кінця століття. Чому ж Христос допустив гоніння на Свою Церкву?

Пророки так писали про Церкву: «Убога та бурею гнана, невтішна, – ось каміння твоєї поклади в малахії, основи ж твоєї закладу із сапфірів! І пороблю із рубіну карнизи твої, твої ж брами – з каміння карбункула, а всю горожу твою – з дорогого каміння... Жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху» (Ісаї 54:11-17). Христос говорив: «Коли б ви були від світу, то світ своє любив би; ви ж не від світу, а Я вибрав вас із світу, тому світ і ненавидить вас. Згадуйте слова, які Я сказав вам: Раб не більший за свого пана. Якщо Мене переслідували, то й вас будуть переслідувати» (Івана 15:19, 20).

Золото очищається у вогняній печі, а Церква – в горнілі випробувань. «Любі! Не дивуйтеся вогневі, що трапляється з вами для вашого випробування, – наче якось дивному випадкові; але радійте, що ви є учасниками Христового страждання, щоб і при з'явленні Його слави ви раділи та веселилися» (1 Петра 4:12, 13).

Якщо ми віримо в єдину соборну Церкву Христа, то повинні знати, що вона постійно очищалася від гріховних шлаків. З усіх книг Нового Завіту і з пророчих книг Старого Завіту нам відомо, що вона є стовп і утвердження істини. Роком її створення слід вважати 27 р. н. е. Якщо ми віримо, що Церква Христа апостольського періоду є істинною і гоніння за істину були передбачені в пророцтві, то за ту ж істину маємо бути готові страждати і ми.

Розділ 6. Чому диявол повстав проти Церкви?

Що нам відомо про єдину соборну Церкву Христа з книги «Об'явлення святого Івана Богослова», написаної в 95-96 рр.?

У першому розділі книги Об'явлення, в 4-му вірші Іван пише до семи церков. У 11-му вірші перераховуються назви семи церков. 12-16-й вірші: Іван бачить сім золотих світильників і серед них – Ісуса, одягненого в небесну славу, який в Своїй руці тримає сім зірок. 20-й вірш – розкриття таємниці: «Таємниця семи зірок, які ти бачив у Моїй правиці, та семи золотих світильників така: сім зірок – це ангели семи Церков; а сім світильників, [які ти бачив], – це сім Церков».

Зверніть увагу, що усе написане відноситься в рівній мірі до минулого, сьогодення і майбутнього Церкви: «Отож, напиши, що ти побачив, і те, що є, і те, що має статися після цього» (Об'явл. 1:19). Христос сказав вибраній Церкві: «Ви – світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильника, аби поставити його під посудину, а ставлять на свічник, щоб світив усім, хто в домі. Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:14-16).

Розділ 7

Ефеський період

Перша з церков – Ефеська церква, що в перекладі з Грецької мови означає «бажана церква». Їй Христос дає хорошу характеристику, за винятком того, що у кінці часу, який визначається життям апостола Івана, церква залишила першу любов (Об’явл. 2:1-7). Іван помер в 99-100 р.

Апостол Іван не випадково у своїх посланнях велику увагу приділяє значенню любові в церковному житті: «Хто каже, що ін. перебуває у світлі, а ненавидить свого брата, той ще досі в темряві. Хто любить свого брата, той перебуває у світлі й у ньому немає спокуси» (1 Івана 2:9, 10). «Улюблені, любімо одне одного, бо любов є від Бога, і кожний, хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, й не пізнав Бога, бо Бог є любов» (1 Івана 4:7, 8).

«Знаю твої діла, [твою] працю і твою терпеливість; і що не можеш терпіти злих, і що випробував тих, які називають себе апостолами, але ними не є, і виявив їхню не правдомовність» (Об’явл. 2:2).

Апостоли, керовані Святим Духом, виконуючи доручення Ісуса, пішли до багатьох країн, і за короткий час вістка про спасіння через віру в Христа стала відома всьому світу. Діла, що творяться Духом Святим через апостолів, – воскресіння мертвих, зцілення хворих, ви-

гнання бісів, – мали таку силу, проти якої не могли встояти усі сили диявола. Члени Церкви Христової, об'єднані любов'ю, літні і молоді, в усіх містах і селищах, за будь-яких обставин звершували служіння, спасаючи людей від влади сатани. Христос був задоволений, коли говорив Ангелу церков : «Знаю твої діла, [твою] працю».

Христос похвалив Свою Церкву за те, що вона не мала дружніх відносин з розпусними, але постійно закликала їх до покаяння. Як Христос не любить будь-якої неправди, так і Його Церква не любила тих, хто чинив неправду. Усе це є для нас цінною настановою.

Лжеапостоли були великим спотиканням для проповіді вчення Христа. Сатана спеціально обирав здібних і неправдивих людей, які під ім'ям Хоми або Юди писали своє евангеліє і так майстерно підтасовували події з життя Христа і Його вчення, що недосвідченим і без допомоги Духу Святого важко було відрізнити істину від неправди. Христос задоволений, коли Його служителі непримиренні з неправдою і уміло й своєчасно викривають підступність диявола.

За що ще Христос похвалив Свою Церкву першого століття? «Але те маєш, що ненавидиш вчинки миколаїтів, які і Я ненавиджу» (Об'явл. 2:6).

Миколаїти – це послідовники Миколи, який повернувся із язичників в Антіохії. Спочатку він був вірним і обраним служителем в Єрусалимській церкві, але не встояв в істині, почав відходити від вчення апостола Павла й інших писань. Іриній, учень єпископа Полікарпа Смирнського, який жив в 140-202 рр., говорив про миколаїтів, що вони

жили і потурали нестримній похоті. Один із служителів того часу – Іполит говорив, що у Миколи антиохійця були прищеплені звички байдужості до їжі і до життя. В «апостольському статуті» миколаїти охарактеризовані як «безсоромні і нечисті» (У. Барклі. Об'явлення, с. 72).

«Порушення сьомої заповіді миколаїти не вважали гріхом. Вони також відкидали закон про їжу. Це гностична секта перших віків, що сполучає в собі пункти християнської віри з переказами язичництва і юдейства. У давній християнській церкві миколаїти відкидали обов'язковість законів про їжу і дотримувалися вчення про законність задоволення усіх вимог людської природи» (Короткий енциклопедичний словник, с. 431).

Апостол Петро писав про таких наступне: «А були і в народі лжепророки, як і між вами будуть лжевчителі, які вноситимуть згубні ересі й відречуться від Того Владики, Який їх викупив, і тим наведуть на себе скору погибель. І багато хто піде за їхньою розбещеністю, а через них дорога істини буде зневажатися. Бо висловлюючи пишно-мовність нісенітниць, вони зваблюють тілесними пожадливостями та розбещеністю людей, які ледве втекли від тих, що живуть в обмані» (2 Петра 2:1, 2, 18).

Христос в притчі про сіяча навчав, що той, що «сіє добірне насіння, – це Син Людський, а поле – це світ; добірне ж насіння – це сини Царства; кукуль – це сини лукавого; ворог, що його посіяв, – це диявол» (Матв. 13:37-39).

Миколаїти – це явні сини лукавого. Чи зникли вони з поля зору в ХХІ столітті? Ні, і ще раз ні! Вони міцно укорінилися на гріховному ґрунті останнього часу. Вони

можуть змінити ім'я, але природу вчення бісівського змінити не бажають. Сьогодні також існує таке вчення або подібне до нього: «Дух – для духу, а плоть – для плоті. Бог має спілкування лише з духом, бо Бог є Дух. І всі позначені в Старому Завіті закони, що стосуються плоті, Христос тілом Своїм прибив до хреста або возніс на дерево, вони до нас не мають відношення». Хіба це вчення не є вченням миколаїтів? Вони їдять усе підряд, вони п'ють, що хочуть, задовольняють свої плотські бажання, не дослухаються порад Слова Божого і говорять, що написано: «Їжа для шлунка, і шлунок для їжі, але Бог і одне й друге знищить» (1 Кор. 6:13).

Про святість тіла ніхто не турбується. Для того, щоб утвердити своє вчення і спокусити слабких у вірі, миколаїти нашого часу вправно вихоплюють потрібні їм вірші з контексту Біблії. Апостол Павло багато часу присвячував тому, щоб переконати язичників, що у Святому Письмі дух, душа і тіло не розглядаються окремо, але всі разом утворюють єдине ціле: «...ваш дух, душа і тіло бездоганно будуть збережені в цілості...» (1 Сол. 5:23).

Язичницькі філософи під керівництвом диявола розділили людину на окремі, не залежні одна від одної частини, щоб ввести в оману навіть вибраних дітей Божих. Душу вони зробили головним атрибутом, вона безсмертна і вічна, а тіло і дух – незначні і тимчасові. Диявол знає, що якщо йому вдасться переконати людину повірити у безсмертя душі, то демони, маючи прямий доступ до розуму, вводитимуть людей в оману. Ось чому віра у безсмертя душі така популярна і твердо укорінилася в усіх

церквах сумнівного походження, хоча для цього немає жодних підстав у Слові Божому.

Яку ж нагороду обіцяє Христос переможцям у боротьбі з гріхом? «Переможцєві дам їсти з дерева життя, що є в Божому раю» (Об'явл. 2:7). Апостол Павло писав віруючим: «Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з началами, з владами, зі світовими правителями темряви цього [віку], з піднебесними духами злоби» (Ефес. 6:12). Апостол Іван навчав: «Бо кожний, хто народився від Бога, перемагає світ. А перемога, що перемогла світ, – це віра наша» (1 Івана 5:4).

Дерево життя, що росте в Едемі, не втратило свого значення з гріхопадінням Адама і Єви, тому що Бог пересадив його в рай на небо, щоб ті, що викуплені кров'ю Христа, могли вічно споживати ці плоди.

Зверніть увагу, що Христос сказав апостолу Петру: «І Я тобі кажу, що ти є Петро (камінь – Христос вказує на Себе – Прим. автора); і на цій скалі Я збудую Свою Церкву, і брами аду не переможуть її» (Матв. 16:18). Після цієї розмови Петро зрозумів, що створена Церква заснована не на ньому, а на наріжному камені, який є Ісус Христос. Петро так написав про це: «Адже в Писанні зазначено: Ось, Я кладу на Сіоні Камінь наріжний, вибраний, коштовний, і хто вірить у Нього, не буде засоромлений» (1 Петра 2:6).

У книзі Об'явлення імена апостолів зазначаються як перші камені в основі Церкви в ученнях пророків і апостолів. Така Церква вистояла проти найсильнішої люті диявола, що упав з неба, як блискавка, виявилася переможцем в I столітті, так що ніхто з апостолів не загинув, окрім Юди Іскаріота, який полюбив неправедний хабар.

Розділ 8

Смирнський період

Другий період Церкви Христа починається з того часу, коли Христос образно узяв в руки зірку – Ангела Смирнської церкви і почав розглядати її золотий світильник. Ми не знаємо імен вісників, яким було доручено здійснювати служіння проповіді Євангелія в 100-323 рр. Знаємо лише, що їм довелося багато постраждати.

Слово «смирна» означає «запашна». Пахощі Христа християни II і III ст. пронесли з великою честю, так що диявол був наляканий поширенням віри Христової. Він зібрав усіх своїх соратників на екстрену нараду. На порядку денному було єдине питання: що їм робити, адже християни збільшуються кількісно з неймовірною швидкістю? Пропозиції були різні:

Надати християнам повну свободу слова і віросповідання.

Дати їм можливість обіймати найвищі посади в імперії.

Спонукаати усіх священників язичницьких храмів обіймати посади служителів в християнських церквах.

Підвищити статус усіх християнських служителів.

Зробити християнське служіння в храмах дуже пишним, як це було при царі Соломоні.

Ввести в храмах змішане богослужіння, як при Ахаві.
Заснувати якомога більше свят для народу.

Приблизно такі рішення були прийняті силами п'їтьми в кінці III ст. (висновок зроблений автором на підставі усіх дій нечистих сил в IV і V ст.).

Що говорить Христос віруючим Смирнської церкви? «Так каже Перший і Останній, Котрий був мертвий і ожив» (Об'явл. 2:8). Значення імені Христа – Перший і Останній – апостол Павло визначав так: «Він [Христос] – образ невидимого Бога, первородний усього творіння... Він – раніш усього, і все існує в Ньому. Він є Голова тіла – Церкви. Він – початок, первонароджений з мертвих, щоб у всьому Він мав першість» (Колос. 1:15, 17, 18).

Той же самий Христос, який створив Церкву, охоронятиме її до кінця. Він – закінчення Плану спасіння. Христос говорить про Себе, що був мертвий. Чи правда це? Коли Він був мертвий і коли ожив? Чому я ставлю ці запитання? Тому що диявол посіяв неправду, і безліч християн з неправдивих церков спокушені настільки, що вчать інших тому, що Христос не помирав, але зробив лише видимість смерті, а зразу ж із хреста, на якому був розп'ятий, пішов у пекло, і там проповідував покаєння грішникам. Проте якщо Ісус не помер, то Він не може бути Спасителем грішників. Пророки і апостоли вірили, що Він помер за гріхи наші, праведник – за неправедних. Смерть Христа і Його воскресіння – головна вістка Плану спасіння. Євангелісти повідомили нам

правду, що днем смерті Ісуса була п'ятниця, і Він ожив в третій день, згідно з Писанням (1 Кор. 15:3, 4).

Як Христос знав усі проблеми Своєї Церкви Ефеського періоду] скорбота, убогість, багатство і лихослів'я, – так Він знає все і про період Смирнської церкви. Диявол мав успіх серед так званих юдеїв, які за свій спротив Христу втратили храм в Єрусалимі, добре ставлення з боку римської влади і усю свою образу виливали в лихослів'ї на Церкву Христову. Ісус назвав зібрання лжеюдеїв зборищем сатанинським (Об'явл. 2:9). Як лжеюдеї і лжехристияни перешкоджали справі Божій в Ефеській церкві і в Смирні, так вони, подібно до куколю на полях, завдають збитку справі Божій у всі часи.

Про який проміжок часу говорив Христос, передбачаючи особливі труднощі в Смирнській церкві, і як утішав Свій народ? Ісус попередив, що очікується скорбота, особливо впродовж 10 років, і закликав: «Не бійся, що будеш страждати. Ось диявол кидатиме декого з вас до в'язниці, щоб ви були випробувані; і матимете утиски протягом десяти днів. Будь вірний аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя» (Об'явл. 2:10). Хто кидав і кидає служителів Христових в темниці в усі віки і з чиею допомогою? Це робить диявол через своїх служителів – царів, начальників, священників, інквізиторів, катів.

Важливо зауважити, що скорбота і страждання в народі Божому не припиняться, доки влада диявола не буде знищена на землі навіки. Що говорить Христос і Дух Святий усім церквам, які знаходяться в єдності між собою? «Переможець не зазнає шкоди від другої смерті» (Об'явл. 2:11).

Від шкоди першої смерті потерпають усі люди, тому що в Адамі усі згрішили. «І так, як призначено людям один раз умерти, а потім суд» (Євр. 9:27). Безгрішний Христос помер другою смертю за гріхи віруючих в Нього, так що переможець не потерпить шкоди від другої смерті. Вирок другої смерті буде ухвалений дияволу і його ангелам і всім беззаконниками після суду під час тисячолітнього царства святих Всевишнього. «Блаженний і святий той, хто має частку в першому воскресінні. Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога і Христа; і будуть царювати з Ним тисячу років. А диявол, що зводив їх, був кинутий у вогняне й сірчане озеро... А смерть і ад були вкинені у вогняне озеро. Це друга смерть – озеро вогняне. І кого не знайшли записаним у книзі життя, той був укинений у вогняне озеро» (Об'явл. 20:6, 10, 14, 15).

Обітничі для переможців часто зустрічаються в книзі Об'явлення, і одно з них свідчить: «Переможець успадкує все, і Я буду його Богом, а він буде Мені сином» (Об'явл. 21:7).

Розділ 9

Пергамський період

Пергамський період умовно починається в 323 р. і триває до 538 р. Місто Пергам в Малій Азії з давніх часів був центром сатанинської язичницької релігії. З часів апостолів проповідь Євангелія в Пергамі була особливо складною, тому що там був престол сатани. До часу царювання Костянтина Великого престол язичницької релігії був перенесений до Риму.

Сатана не випадково здійснював через свого обраного – Костянтина великі чудеса, він хотів утвердити його кандидатуру на престол Римської імперії. Через нього поняття священної війни прийшло в наш світ. Християнські католицькі і православні історики повідомляють, що Костянтин Великий в найкритичніший момент боротьби зі своїм супротивником за взяття Риму отримав одкровення. Він побачив на небі хрест і почув голос: «Цим переможеш». За його наказом зробили хрести усім воїнам, і з хрестами в руках вони отримали блискучу перемогу. Сотні тисяч воїнів супротивника було вбито. З того часу, 313 р., у християнському світі з'явився вираз «священна війна», і відтоді не було державної церкви, яка б не проливалася кров з хрестом і мечем.

Ставши імператором, Костянтин Великий виконав роль Валаама – він запропонував, як можна об'єднати язичників з християнами. Сатана був дуже задоволений цим, тому що одним рішенням імператор двічі зневажив Христа. У 321 р. вперше в історії вийшов знаменитий на весь світ едикт Костянтина Великого про святість першого дня тижня замість сьомого, суботнього дня, освяченого і благословенного Христом.

Перша зневага Христа полягала в тому, що імператор поставив себе вище Його настільки, що знехтував і скасував навіки затверджений Христом знак. Ісус сказав: «І будуть Ізраєліві сини додержувати суботу, щоб зробити суботу вічним заповітом для своїх поколінь. Це знак навіки поміж Мною та поміж Ізраїлевими синами...» (Вих. 31:16, 17). Друга зневага полягала в тому, що перший день тижня, який язичники святкували на честь бога сонця з часів побудови вавилонської вежі, він зробив святим Господнім днем для християн.

Крім того, за порадою Костянтина Великого на Першому вселенському соборі в 325 р. в Нікеї було затверджене свято Пасха для християн. Відмітна особливість полягала в тому, що він ніколи не повинен співпадати з числами, встановленими Христом. Ісус сказав: «У місяці першій, чотирнадцятого дня місяця під вечір – Пасха для Господа» (Левит 23:5). А на соборі ухвалили: «Після рівнодення і повного місяця весною в першу неділю – свято Пасха». Тому християни до цього дня святкують це свято в різні дні весняних місяців.

У Пергамський період з'явилося ще одне дуже важливе свято. У 326 р. за домовленістю з Костянтином Великим римська знать на чолі з матір'ю царя Єлизаветою, як повідомляють керівники Церкви того часу, урочисто відвідала Святу землю, щоб знайти і звеличити хрест, на якому був розп'ятий Ісус Христос 300 років тому. Православні і католицькі шанувальники цієї події повідомляють, що після молитов і ретельної розкопки землі на Голгофі були знайдені три хрести, що не підлягали тлінню. Це було представлено як велике чудо на Голгофі.

Друге чудо було створене, щоб визначити, на якому з трьох хрестів був розп'ятий Христос. Одного померлого поклали на перший хрест – він не ожив, на другій – не ожив, на третій хрест – ожив. Після цього було проголошено, що цей хрест Христа святий і животворящий. Було введено нове свято – воздвиження чесного животворящего хреста. Як ти думаєш, дорогий читачу, ця подія на Голгофі з трьома хрестами відбулася насправді чи викликає сумнів? Через 300 років після Своєї смерті Христос був прославлений як живий Спаситель і Заступник або збезчещений?

Чия воля була виконана – Христа чи антихриста? Без сумніву, можна стверджувати, що диявол тоді радів; він і сьогодні задоволений, коли спокушені люди прославляють не живого Бога, а витвір своїх рук. Хрест, знаряддя тортур і мук в Римській імперії, у відпалій державній церкві став святим і животворящим.

Що таке хрест Христа згідно з вченням Євангелія? Це не дерев'яне пристосування, примусово покладене на Ісу-

са, а вся скорбота і страждання за наші гріхи, добровільно взяті Ним на Себе заради нашого спасіння. Таким хрестом Христа ми хвалимося, прославляємо Господа, що Він тілом Своїм возніс наші гріхи на Голгофський хрест і прибавив навіки. Тому ми повинні славити і звеличувати не знаяддя муки, а мученого за наші гріхи Христа.

Пергамський період характеризується особливими змінами в християнській церкві. Але, як відомо зі Святого Письма, Бог, що створив небо і землю, – Бог вічний і незмінний. «Ісус Христос учора, сьогодні й навіки Той Самий!» (Євр. 13:8). «В надії на вічне життя, яке обіцяв перед вічними часами Бог» (Тита 1:2) «Все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори, сходить від Отця світла, в Якого нема зміни, ні тіні переміни» (Якова 1:17). Таким чином, оскільки наш Бог постійний, то і Церква Його не повинна змінювати свій статус або спотворювати слова Христа.

Диявол, навпаки, постійно змінюється залежно від обставин. У пророцтві про диявола написано: «У той день навідає Господь Своїм твердим, і дужим та сильним мечем левіятана, змія прудкого, і левіятана, змія звивкого» (Ісаї 27:1). Диявол і його служителі змінюють свій вигляд залежно від обставин: «Адже вони – лжеапостоли, робітники лукаві, що видають себе за апостолів Христа. І не дивно, бо сам сатана видає себе за ангела світла. Тому не є щось надзвичайне, коли і його слуги видають себе за служителів праведності» (2 Кор. 11:13-15).

У 313 р. закінчився десятирічний період суворих гонінь на християн при імператорі Галерії, передречений

в пророцтві. Диявол переконався, що жодне знаряддя, використане проти християн, не було успішним. Кров християн була дорогоцінним насінням, яке давало щедрі сходи.

Тоді диявол вирішує повністю змінити стратегію на усіх ділянках битви з Христом і Його Церквою. Проте Христос передбачив, яку тактику обере диявол. «Надходить час, коли кожний, хто вбиватиме вас, буде вважати, ніби тим служить Богові» (Івана 16:2). В результаті цих змін християни, які до того часу були гнані можновладцями, стали гонителями своїх побратимів. Що ж говорить Христос, що тримає меч двосічний? «Я знаю [твої діла і] де ти живеш, – там, де престол сатани, та тримаєшся Мого Імені, і ти не зрікся Моєї віри в дні, коли у вас, – де живе сатана, – був убитий Мій вірний свідок Антипа» (Об'явл. 2:13).

Про що йдеться в цьому тексті? Христос знав, що вірні служителі Його Церкви житимуть і в Римі, де заснував свій престол сатана, і що вірний служитель Його не відречеться від істинної віри і після смерті Антипи. Звернемо увагу на попередження. Христос знав, що в цей період сатана використає людей, які, подібно до Валаама в давнину, навчать ідолопоклонству християн і, подібно до відступника Миколи, введуть розпусту як форму служіння Богові. Ось що написано про це: «Але Я маю дещо проти тебе, бо там у тебе є деякі, що тримаються вчення Валаама, який навчав Валака вводити в спокусу ізраїльських синів: їсти ідоольські жертви та чинити розпусту. Також ти маєш і тих, що тримаються

вчення миколаїтів, [яке Я ненавиджу]» (Об'явл. 2:14, 15). З цих слів Христа нам цілком зрозуміло, що Він однаково ненавидить як вчення Валаама, так і вчення миколаїтів.

Які ще вчення були введені в християнство впродовж Пергамського періоду? У IV і V ст. стало популярним вчення про святе безшлюбне життя віруючих. Багато талановитих і ревних чоловіків і жінок під його впливом залишали свої сім'ї і поселялися в пустинних місцях або в монастирях, щоб освячуватися і бути святими. Чи угодне таке посвячення Христу і Духу Святому?

У Святому Письмі читаємо: «І сказав Господь Бог: “Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього”» (Бут. 2:18). У Біблії ми не зустрінемо засудження на адресу тих, хто чесно одружується і народжує дітей. «Шлюб у всіх хай буде у великій пошані, й ложе незаплямоване; а розпусників і перелюбників судитиме Бог» (Євр. 13:4). «Єпископ має бути бездоганний, чоловік однієї дружини» (1 Тим. 3:2).

Яку мету має диявол, пропонуючи чоловікам і жінкам вести самотнє життя або вступати в одностатеві шлюби? Сатана знає, що легше спокусити і ввести в розпусту самотніх чоловіків і жінок, ніж заміжніх або одружених. Апостол Павло радить: «Але щоб уникнути розпусти, нехай кожний чоловік має свою дружину і кожна жінка хай має свого чоловіка» (1 Кор. 7:2). З часом збільшення кількості монастирів, як жіночих, так і чоловічих, сприяло тому, що розпуста набула стихійного характеру. Миколаїти досягли своєї мети.

Яке ще небезпечне вчення увійшло до християнства в Пергамський період? Апостол Павло в Посланні до євреїв переконує християн, що Ісус після воскресіння ввійшов на небо і прийняв служіння Первосвященника в Небесному святилищі. У земному святилищі «...священиків було багато, бо смерть не давала залишатися їм; а Цей [Христос], перебуваючи вічно, має священство нескінченне» (Євр. 7:23, 24).

Диявол був невдоволений, що тільки Христос став навіки Священиком за чином Мелхиседека (священик і цар; Євр. 7:17). У Пергамський період за волею диявола в усіх містах, де були організовані християнські громади, можновладці почали призначати священиків, на чолі яких стояв первосвященик. Така форма підпорядкування, де є державна релігія, зберігається і сьогодні. Таким чином, сатана наділив людей правом прощати гріхи і чинити суд, приймати в царство небесне або виключати. Пряме звернення в молитві до Отця через Ісуса було замінене: люди почали звертатися через посередників – священиків. У пророцтві це названо так: «...припинена стала жертва, щоб була поставлена гидота спустошення...» (Дан. 12:11).

Остаточо ця форма управління церквою була встановлена до 508 р. А до 538 р. державна церква законодавчим шляхом отримала владу не лише духовну, але і громадянську. Настали темні часи Середньовіччя. Державні церкви оголосили усіх незгодних з їхнім вченням еретиками. Але чи всі християни в цей період бездоганно виконували волю можновладців – царя і священиків? Ні,

не всі. Було багато таких, як в дні апостолів, які говорили: «Кого нам більше слухати: вас чи Бога?».

Переможцям будь-якої спокусу Дух Святий дає обітницю: «Переможцеві дам [їсти] потаємної манни, і дам йому білий камінь, і на камені написане нове ім'я, якого ніхто не знає, – тільки той, що отримує» (Об'явл. 2:17). Переможці стануть відомі лише після Небесного суду. Вони складають Церкву остатку Пергамського періоду. Усі вони єдині як тіло Христове. Ті, хто не встояв в істині, будуть відсічені мечем з уст Божих.

Вірити в істинну Церкву Христа і перемагати будь-який гріх – означає віддавати істинну славу Христу.

Розділ 10

Тиятирський період

Місто Тиятира було побудоване в Малій Азії під час правління Селевка в 280 р. до н. е. Християнську вістку до це міста принесла жінка Лідія, яка увірувала в Ісуса в Филипах.

Тиятирський період досить тривалий. Слово «ти-ятир» означає «безперестанна жертва». Період починається в 538 р., коли до духовної влади Папи Римського приєдналася ще й політична влада. У цей час надзвичайно посилилися нападки на Церкву Ісуса Христа. Закінчується цей період в 1517 р., коли влада Папи почала слабшати під впливом реформаторського руху, що поширився в усій Європі. Виконалися пророчі слова Христа: «Бо буде тоді велике горе, якого не було від початку світу дотепер, і не буде. Коли б не були ті дні вкорочені, то не спаслася б жодна людина. Але заради вибраних ті дні будуть вкорочені» (Матв. 24:21, 22).

Під час руйнування Єрусалиму в 70 р. була велика скорбота, але не така тривала, як період 1260 років, що часто згадується в пророцтві як приготований для Церкви час в пустелі: «А жінка втекла в пустиню, де мала місце, приготовлене Богом, щоб там утримувати її тися-

чу двісті шістдесят днів» (Об'явл. 12:6). Ця велика скорбота за часом і кількістю постраждалих християн перевершила усі інші, тому Бог вирішив скоротити її заради вибраних. Це сталося в той час, коли Господь спонукав чоловіків і жінок відкрито і безстрашно викривати беззаконня папської влади в багатьох країнах Європи, починаючи з 1517 р. і закінчуючи 1798 р., коли папству була нанесена смертельна рана.

Також в цей період два свідки, що символізують Старий і Новий Завіти, пророкували: «І дам двом Своїм свідкам, зодягненим у волосяниці, щоб пророкували тисячу двісті шістдесят днів» (Об'явл. 11:3). Про те, що два свідки, одягнені в волосяницю, – це Слово Господа, Старий і Новий Завіти, переконливо говорить пророцтво Захарія: «Світильник, увесь із золота... і дві оливки на ньому... оце таке Господнє слово до Зоровавеля: Не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот. Що це за дві галузки оливок, що через дві золоті рурки виливають з себе золото?... Це два Помазанці, що стоять перед Господом всієї землі» (Зах. 4:2, 3, 6, 12, 14).

Період 1260 днів, або пророчих років, означає час, який дав дракон звірові, – 42 місяці: «І дано йому уста, що говорили гордовито й богозневажливо; і дано йому владу діяти сорок два місяці» (42x30=1260; Об'явл. 13:5). На цей період святі будуть віддані в руки звіра: «І він буде говорити слова проти Всевишнього, і пригнобить святих Всевишнього, і буде думати позмінювати свята та права, і вони віддані будуть у його руку аж до одного часу, і часів і половини часу» (Дан. 7:25; «часу» =

рік; «часів» = два роки; «половина часу» = півроку; таким чином, 3,5 року x 360 днів = 1260 років).

Політика сатани в цей період була спрямована на те, щоб захопити вірних християн неправдивим вченням: «І випустив змій за жінкою зі своїх вуст воду, наче річку, щоб змити її рікою» (Об'явл. 12:15). Увесь арсенал знань вавилонського, мідо-перського, грецького і римського духовенства був використаний у боротьбі проти вчення Христа, що має обґрунтування у Святому Письмі – Старому і Новому Завітах.

Якщо в Пергамський період, згідно зі свідченням Христа, переважало вчення лжепророка Валаама і вчення миколаїтів, то у Тиятирський період Ісус попереджає Свою Церкву про вплив пророкиці Єзавелі, яка вводить в гріх істинних християн. У образі Єзавелі виступає церква, що відступила від вчення Христа, названа в пророцтві жінкою-розпустницею, що сидить на звірові багрянному: «І відвів мене духом у пустиню. І я побачив жінку, що сиділа на багрянному звірі, повному богозневажливих імен» (Об'явл. 17:3) Це неправдива церква, яку підтримує держава.

Спочатку це була нібито мати – Римська церква, керована Папою Римським, потім вона народила першу дочку – Православну церкву, керовану патріархом Константинопольським. Ця церква заснувала безліч різних язичницьких звичаїв і свят. Які наймерзотніші справи Єзавелі в дні царювання Ахава? «Єзавель вигублювала Господніх пророків» (3 Цар. 18:4). Що робила неправдива церква впродовж Тиятирського періоду? «... аби той,

хто лише не поклониться образу звіра, був убитий» (Об'явл. 13:15). В історії християнської церкви описані часи священної інквізиції, коли мільйони ні в чому не повинних чоловіків, жінок і дітей тільки за свідчення про Христа були піддані різним тортурам і помирали в муках.

Якщо порівнювати з Ефеським і Смирнським періодами, коли за віру в Христа від рук язичників постраждали тисячі, то за час панування відпалої християнської церкви в Пергамській і Тиятирській періоди мученицької смерті були піддані мільйони істинних християн. Така різниця в кількості мучеників за віру пояснюється тим, що видатні ідеологи християнства IV – VI ст. так звані отці церкви, що перекрутили вчення Христа, під впливом язичницької грецької філософії і спонукувані духом диявола ввели наступне: «Людина, не згідна з їхнім вченням, має бути оголошена єретиком, і щоб спасти її душу, потрібно мучити тіло».

Вчення про безсмертя душі стало домінуючим в неправдивому християнстві, як і в усіх язичницьких релігіях. Звідси бере свій початок вчення проти тіла, яке необхідно убивати, пригноблювати, щоб спасти душу. На фоні цього стали досягати успіху так звані святі подвижники, які, пригноблюючи своє тіло, вживали малу кількість їжі, прирікали себе на самотність в келіях, печерах, довгий час мешкали на стовпах, одягалися в лахміття. Церква, що відступила від істини, зводила їх в ранг святих, обіцяючи відразу після смерті переселення в рай. І усі визнані церквою святі ставали заступниками перед Богом не лише для живих, але й для померлих.

На підставі цього псевдовчення виникло бісівське вчення – відпущення гріхів за добрі справи, за пожертвування на потреби церкви, за милостині, індульгенції і т. д. Проте таким чином зневажається жертва Ісуса Христа і Його пролита за грішника кров. Написано: «Кров Ісуса [Христа], Його Сина, очищає нас від усякого гріха» (1 Івана 1:7).

Церква, що відступила від істини, на чолі з папами, кардиналами, патріархами тривалий час намагалася перешкоджати поширенню Святого Письма. Тільки окремі особи в історії брали на себе сміливість робити переклади на рідні, доступні людям мови книг Старого і Нового Завітів, за що багато хто був позбавлений життя.

Чим ще характеризується Тиятирський період?

Диявол, коли ще мав доступ на небо, повставав проти Закону Божого, але не міг знайти гідної підтримки і заволодіти умами такої великої кількості людей на довгі роки. Але під час Пергамського та Тиятирського періодів він досяг своєї мети. Він настільки заволодів умами багатьох людей, що вони з радістю приймали поправки до Закону Божого на вселенських соборах, заснованих сином погібелі. На багатьох вселенських соборах обговорювалося питання про те, щоб замість сьомого дня тижня – суботи, освяченої і благословленої Христом, святкувати перший день тижня, шанований усіма язичниками, день бога сонця.

Щоб совість не засуджувала християн, що прийняли язичницькі обряди поклоніння різним зображенням з дерева, заліза, каменю, золота і срібла, неправдиве духо-

венство скасувало другу заповідь із Закону Божого або змінило її значення. Так, заповідь свідчить: «Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм...» (Вих. 20:4, 5). Духовенство під керівництвом символічної Єзавелі в усіх містах і селищах намагалося створити якомога більше зображень і кумирів для поклоніння не лише органічної природи, але і неорганічної, не лише з живих істот, але і з мертвих. Неправдиве духовенство назвало усіх християн, що не поклоняються і не прославляють кумирів і зображень, дотримуючись другої заповіді Закону, еретиками, гідними смерті.

Що означають слова Христа, адресовані Тиятирській церкві : «твої останні діла, що вони є більші від перших» (Об'явл. 2:19)? Історія свідчить, що «істинні християни Тиятирського періоду в останні століття спілкувалися разом в потаємних місцях. Вальденси, альбігойці, богемсько-моравські брати почали дотримуватися істинної біблійної суботи і виховували дітей в чистому розумінні біблійної істини, робили переклади Біблії на рідну мову народів» (Історія християнської церкви, т. 2, с. 286, 287).

У якому видінні пророку Даниїлу Бог показав дії диявола на землі за допомогою людської влади в Пергамський і Тиятирський періоди? «І він буде говорити слова проти Всевишнього, і буде думати позмінювати свята та права, і вони віддані будуть у його руку аж до одного часу, і часів і половини часу» (тобто на 1260 років; Дан. 7:25). «А в кінці їхнього царства, коли покінчать своє ті грішники, постане цар нахабний та вправний у підсту-

пах. І зміцніє його сила, але не його власною силою, і дивно винищить він, і буде мати успіх, і діятиме. І винищить він сильних і народ святих. А через свою мудрість буде мати успіх, омана буде в його руці, і він звеличиться в своєму серці. І в часі миру він понищить багатьох, і повстане на Владика над владиками, але без руки буде зламаний» (Дан. 8:23-25).

Якими словами закінчується вістка до Тиятирської церкви? «А переможцеві й тому, хто зберігає Мої діла до кінця, Я дам владу над язичниками; він пастиме їх залізним жезлом, і вони, як череп'яний посуд, будуть розбиті, – як і Я одержав владу від Мого Отця; і Я дам йому досвітню зорю. Хто має вухо, нехай слухає, що Дух промовляє до Церков» (Об'явл. 2:26-29). Ці слова: «Будь вірний аж до смерті», «А переможцеві й тому, хто зберігає Мої діла до кінця» і «Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моему престолі», – відносяться до всіх християн, які добросовісно відстоювали істину, дотримуючись Заповідей Божих.

Розділ 11

Сардійський період

Як і у багатьох інших містах, Христос створив Свою Церкву в місті Сарди. Слово «сарди» в перекладі означає «радісний спів». Цими словами характеризуються віруючі Сардиського періоду, який тривав з 1517 до 1833 р. Місто Сарди відоме в історії з 1150 р. до н. е., воно було столицею Лідійського царства.

З якими словами звертається Христос до Сардиської церкви? «Це каже Той, Хто має сім Божих Духів і сім зірок» (Об'явл. 3:1) Число сім означає повноту. У цьому тексті той, що «має сім Божих Духів» означає, що Ісус Христос має духовну повноту. Той, що «має сім зірок» означає, що Христос тримає у Своїх руках усіх служителів, як написано: «сім зірок – це ангели семи Церков» (Об'явл. 1:20).

Яка духовна оцінка церкви в Сардах? «Маєш ім'я, наче ти живий, але ти мертвий» (Об'явл. 3:1). Не назва визначає особу, а характер. Багато християн вважають себе живим для Христа, а діла їхні свідчать про те, що вони мертві.

Яку пораду дає Христос Своїм послідовникам? «Будь чуйний і зміцнюй інших, які мають умерти, бо Я не знайшов твоїх діл досконалими перед Моїм Богом» (Об'явл.

3:2). Христос завжди співчуває слабким грішникам, тому піклування про них покладає на вірних членів церкви.

Про що попереджає Христос Своїх слуг? «Тож згадай те, що ти прийняв і почув, – і зберігай та покайся. А коли не будеш пильнувати, то Я прийду [до тебе], наче злодій, і не помітиш, у яку годину найду на тебе» (Об'явл. 3:3). Христос завжди нагадує і попереджає Своїх дітей, хоче бачити їх щасливими і доброзичливими.

Що говорить Христос про Своїх вірних послідовників? «Але маєш кілька імен у Сардах, які не заплямували свого одягу і ходитимуть зі Мною в білому, бо є того гідні» (Об'явл. 3:4). Білий одяг – це праведність Христа, дар вірним. Не заплямувати їх – в цьому проявляється повага до Христа.

Яка нагорода чекає переможців? «Переможець зодягнеться в білий одяг, і не зітру його імені з книги життя, і визнаю його ім'я перед Моїм Отцем та перед Його ангелами» (Об'явл. 3:5). Де йде мова про переможців, там була духовна війна між добром і злом, між членами Церкви Христової і членами церкви сатани.

На якій підставі дослідники Святого Письма дійшли висновку, що Сардиський період починається в 1517 р. і закінчується в 1833 р.? Дослідники звернули увагу на слова, записані в Біблії : «І випустив змій за жінкою зі своїх уст воду, наче ріку, щоб змити її рікою. Та земля допомогла жінці – земля відкрила свої уста й поглинула ріку, яку змій випустив зі своїх уст» (Об'явл. 12:15, 16).

У 1492 р. була відкрита Америка, і після 1517 р. гнані за Христову віру, рятуючись від смерті, вирушали на

новий континент. Ця подія для переслідуваних християн стала доказом виконання вищезгаданого пророцтва. Віруючі мали можливість врятуватися від неправдивого вчення папської влади. Папа Римський, дізнавшись, що ті, кого він вважав єретиками, знайшли притулок в Америці, прокляв їх, промовивши анафему. Перший президент Америки, Джордж Вашингтон, внаслідок цього дав клятву, що подальші президенти ніколи не повинні мати дружніх відносин із Ватиканом. І усі президенти Америки виконували цю клятву аж до 1949 р., коли Гаррі Трумен уперше порушив її.

Як ми знаємо, Тиятирський період закінчився тим, що в Церкві Христа з 1517 р. відзначалася деяка відлига. Відкриття Америки, реформаторський рух по всій Європі і поширення Біблії – все це дало можливість істинним християнам відчутти свою значущість. Слід зазначити, що в 1798 р. Папа Римський був узятий в полон і помер в засланні. Християни змогли вийти з духовної пустелі, отримали можливість проповідувати Євангеліє. Це була радісна вістка, ознака Сардиського періоду.

У цей час звір з безодні (французька безбожна влада в 1890-х роках) знищував Святе Письмо. Три з половиною роки насмішники і ганьбителі від атеїстичної влади чинили знущання – ганебне судилище над Словом Божим – книгами Старого і Нового Завітів, які в пророцтві позначені як два свідки, помазані єлеєм. Служителі диявола вважали їх уже мертвими, але вони ожили і були піднесені до небес, і дивилися на них вороги їхні (Об'явл. 11:3-12).

На початку XIX ст. у світі прозвучала радісна вістка. Відкривалися біблійні товариства, мета яких була поширювати Біблію мільйонними накладками на різних мовах. У цьому і полягає основний сенс «сардів» – радісного співу.

Наведемо лише деякі дані з перекладу Біблії в той період.

Голландія: переклад Якова Лісфелдта, 1526 р.

Франція: переклад Жака Лефевра, 1526 р.

Німеччина: переклад Мартіна Лютера, 1532 р.

Венеція: переклад Петрі, 1540 р.

Данія: переклад Біблії, 1550 р.

Чехія: переклад Моравських братів, 1579 р.

Польща: переклад Якуба Вуйка, 1599 р.

Білорусь: переклад Франциска Скорини, 1519 р.

Росія: Острожська Біблія, 1581 р.

Литва: переклад Ернста Глюка, 1686 р.

Англія: переклад короля Якова, 1609 р.

Румунія: переклад Біблії, 1530 р.

В якому викритті і настановах мали потребу християни того часу? «Я знаю твої діла, що маєш ім'я, наче ти живий, але ти мертвий. Будь чуйний і зміцнюй інших, які мають умерти, бо я не знайшов твоїх діл досконалими перед Моїм Богом. Тож згадай те, що ти прийняв і почув, – і зберігай та покайся» (Об'явл. 3:1-3).

На початку XIX ст. Біблія стала надбанням багатьох людей. Апостол Павло так говорив про дію Слова Божого: «Я жив колись без Закону, а як прийшла заповідь, гріх ожив, а я – помер» (Римл. 7:9, 10). Багато християн

Сардиського періоду думали про себе, що вони святі і духовно живі, але Христос сказав, що вони мертві і повинні покаятися. Заклик до покаяття звучав в усі віки. «Отже, Бог, незважаючи на часи незнання, тепер наказує всім людям скрізь покаятися» (Дії 17:30). Усі Божі викриття є доказом Його любові.

У чому полягали негативні моменти в цей період? Групи віруючих, що утворилися, під час Реформації, відокремившись від панівних державних церков, стали вважати себе чистісінькими християнами. Нові християнські громади і їхні керівники недостатньо заглиблювалися в Слово Боже, але були задоволені тим, що відмовилися від деяких язичницьких обрядів, храмів з їхніми зображеннями і літургією священників. Проте більшість пунктів вчення панівної релігії настільки увійшли до свідомості віруючих християн, що вони не могли відрізнити Боже від людського. Так, наприклад, вчення про безсмертя душі, святкування першого дня тижня замість сьомого, 12 річних свят вважають, як Божественні, хоча вони засновані церквою католиків. Світська вдача і форма благочестя стають нормою.

Кого Христос називає достойними? «Які не заплямували свого одягу» (Об'явл. 3:4). Достойні ті, хто одягнений в праведність Христа. Одяг Христової праведності витканий на небесному верстаті, не має жодної нитки людського винаходу. Той буде переможцем і одягнеться в білий одяг, хто силою Ісуса переможе гріх і чинитиме правду. Нехай досвід Сардиського періоду спонукає нас до ревного і вірного служіння Христу.

Філадельфійський період

Філадельфійський період охоплює 1833-1844 рр. Філадельфійська церква в Малій Азії мала свої особливості. Назва міста Філадельфія складається з двох слів: «любов братська». Мабуть, для Христа любов в церкві і визначала її духовний стан. Христос представлений цій Церкві з ключем Давида.

Ключ Давида має один секрет, тому підробити його ніхто з людей не може. Це характер, подібний до характеру Христа, явлений в любові, лагідності й упокоренні. Тільки Христос відкриває двері проповіді Євангелія для тих християн, які мають подібний характер. Апостол Павло сказав: «переді мною відкрилися великі й широкі двері» (1 Кор. 16:9). У Антіохії апостол Павло розповів церкві, як Христос Своім ключем відкрив двері проповіді віри язичникам (Дії 14:27).

Що ще характерно для Філадельфійської церкви? Подібно до того як в Ефеській церкві з'явилися лжеапостоли, тут з'явилися лжеюдеї. «Ось Я дам зі зборища сатани тих, які називають себе юдеями, а такими не є, – бо кажуть неправду» (Об'явл. 3:9) Апостол Павло писав: «Бо не той юдей, хто є ним з вигляду; не те обрізання, що

є назовні, на тілі. Але той юдей, що всередині такий; і те обрізання, що є в серці за Духом, а не за буквою; і йому похвала не від людей, а від Бога» (Римл. 2:28, 29).

Отже, лжеюдеї тільки називалися юдеями (як і з часом лжехристияни, що з'явилися, лише називалися християнами), але такими не були, будучи зборищем сатанинським. Історія християнства свідчить, що до кінця Смирнського періоду і в подальші роки (коли у багатьох країнах світу з'явилася свобода слова і віросповідання) почало виникати безліч християнських деномінацій, які стверджують, що вони вірять в Ісуса Христа, проте насправді їхні діла свідчили про те, що вони зрікаються Його. Диявол планував, що через свої неправдиві зібрання йому вдасться зруйнувати План Божий, зробити так, щоб у світі не звіщалася Трьохангельська вістка, про яку написано в книзі Об'явлення 14:6-12, але він прорахувався.

Хочу внести ясність. Ще перебуваючи на небі, створена Христом досконала особа – херувим хоронитель через свою гордість став супротивником Бога, тобто сатаною. Він хотів бути подібним до Всевишнього, як помазаник єдинородний Син Божий: «Ти ж сказав був у серці своєму: “Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!”» (Ісаї 14:13, 14).

Про Христа написано: «Боже, Твій престол на віки віків, і скіпетр Твого Царства – це скіпетр справедливості. Ти полюбив праведність і зненавидів беззаконня, тому

помазав Тебе, Боже, Твій Бог оливою радості – більше, ніж друзів Твоїх» (Євр. 1:8, 9). Зауважимо, що характер Христа і полягає в тому, щоб любити правду і ненавидіти беззаконня, а сатана, навпаки, не любить правди, але любить беззаконня. На цій підставі і відбувається розділення: є діти Божі, і є діти лукавого.

Усі ми знаємо: щоб зерно було чистим, землероб очищає його. Бог проводить очищення через випробування. Він повелів пророкові Даниїлу запечатати таємниці книги до останнього часу: «А ти, Даниїле, заховай ці слова, і запечатай цю книгу аж до часу кінця. Багато хто дослідять її, і так розмножиться знання» (Дан. 12:4). Коли ж почався кінець часу? «... це буде за час, за часи і за пів часу, і коли скінчиться розбивання сили святого народу, все це сповниться. Багато хто будуть очищені, і вибіляться, і будуть перетоплені; і будуть несправедливі несправедливими, і цього не зрозуміють усі несправедливі, а розумні – зрозуміють» (Дан. 12:7, 10). Кому ж дана мудрість зрозуміти пророче слово Боже? «Початок премудрости – страх перед Господом, – добрий розум у тих, хто виконує це, Його слава навіки стоїть!» (Псал. 111:10).

У Христа був Свій План, передречений через пророків. В період братської любові, починаючи з 1833 р., Христос поклав на Свою Церкву великі обов'язки: Трьохангельська вістка має бути проповідувана в усьому світі всякому народові, поколінню, племені і народності, тому що час судного дня наближався. Але диявол приклав максимум зусиль, щоб розділити християн на різні

деномінації і створити всілякі перешкоди для проповіді доброї вістки про суд Божий. Проте Христос бачив серед багатьох течій добрих і відданих істині чоловіків і жінок, які жадали пізнання справжнього шляху спасіння, і покликав їх на працю проповіді вічного Євангелія.

Одним з таких вибраних виявився скромний, але з неабиякими здібностями фермер Вільям Міллер, що мешкав в Америці. Він отримав від Бога одкровення про суд і настільки був захоплений, що усе інше в його житті здавалося йому нікчемним. Вільям пообіцяв виконати волю Господа – сповістити людям вістку про суд Божий, записану в книзі пророка Даниїла: «Аж до двох тисяч і трьох сотень вечорів-ранків, – тоді буде визнана очищеною святиня» (Дан. 8:14). Христос відкрив Вільяму, що залишається дуже мало часу до суду, а роботи дуже багато. Про те, як Вільям Міллер виконав свою обіцянку, написано дуже багато, але я хочу розповісти про те, що бентежило мене довгі роки в історії великого релігійного пробудження з 1833 по 1844 р.

Чому Бог не відкрив Вільяму його помилку, коли той замість поняття про суд використав поняття про Прихід Христа в славі? Подібне запитання виникало у мене і тоді, коли я вивчав євангельську історію про Христа і учнів: чому Ісус відразу не дав зрозуміти їм, що вони помиляються, думаючи про Його царствену велич на землі, тоді як Він говорив про Свої страждання, смерть і воскресіння? Якби Він відразу вказав на їхню помилку, то апостоли не перенесли б таких гірких розчарувань, які згодом зміцнили їхню віру.

Те ж саме відбулося і з Вільямом Міллером і його друзями. Якби Дух Святий відкрив їм помилку відразу ж, то їхні ревність і відданість не були б такими значними, а характер не був би очищений в горнилі випробувань. Пророцтво свідчило, що лише мудрі зрозуміють шлях випробувань для очищення. Тільки ті, хто прийняв Божественне пророцтво про Небесне святилище, Закон і благодать, праведний суд Божий, Другий прихід Христа, особисте і видиме, з'єдналися в усьому світі в одну братську сім'ю – Церкву Христа.

Ісус дав обітницю Своїй Церкві Філадельфійського періоду: «Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на Всесвіт, аби випробувати мешканців Землі» (Об'явл. 3:10). Час випробування для віруючих цієї церкви настав осінню 1844 р. По всій землі ті, хто вірили в Другий прихід Христа чекали Його, але Він не прийшов того дня. Який був духовний стан істинних християн і лжехристиян? Істинні християни не звинувачували ні Бога, ні братів і сестер, а щиро досліджували себе, своє життя і вчення: «Де ми припустились помилки?». І помилка була виявлена. У Бога і в Його Слові помилок немає. Скільки було радості, вдячності і хвали з вуст тих, що прославляють Христа! Святі знають, що Господь довготерпеливий і не бажає, аби хтось загинув, а чекає щоб усі прийшли до каяття (2 Петра 3:9). А лжехристияни з ненавистю і лайливими словами обрушилися на Бога і на своїх братів і сестер по вірі. Багато хто під впливом сатани покінчив життя самогубством.

Отже, що написано в листі до Філадельфійської церкви? «Я перед тобою відчинив двері, і їх ніхто не може зачинити. Ти маєш малу силу» (Об'явл. 3:8). Те, що Христос відкрив Своїм секретним ключем двері для проповіді вічного Євангелія по всій землі, доведено справою в історії Плану спасіння. До 1844 р. такого розмаху історія ще не знала. Апостол Іван на острові Патмос бачив «Ангела, який летів сере неба. Він мав вічне Євангеліє, що звіщати його жителям землі, – усякому народові, поколінню, племені і народності» (Об'явл. 14:6). Цей ангел виконав своє призначення, і тепер ми є продовжувачами.

Ангелові Філадельфійського періоду Христос сказав: «Я незабаром приходжу. Тримайся ж того, що маєш, що ніхто не забрав твого вінця. Переможця зроблю стовпом у храмі Мого Бога, і він уже не вийде звідти; і напишу на ньому Ім'я Мого Бога, а також назву міста Мого Бога – нового Єрусалима, що сходить з неба, від Мого Бога, і Моє нове Ім'я» (Об'явл. 3:11, 12). Ця обітниця виконається в житті тих, хто бере участь в поширенні Трьохангельської вістки. Нехай благословить нас Господь на цю святу працю.

Розділ 13

Лаодикійський період

Як уся Біблія, так і вістка Христа до Ангела (керівника) церкви в місті Лаодикія в Малій Азії корисна для повчання у вірі всім людям усіх часів.

Слово «Лаодикія» означає «народ суду». Лаодикійський період почався в 1844 р. і триватиме до Другого приходу Христа.

З якими словами звертається Христос до віруючих Лаодикії? «Оце каже Амінъ – вірний та істинний Свідок, початок Божого творіння» (Об'явл. 3:14). Цими словами Христос затверджує Свій статус Творця, вірного і істинного, тому що про Нього написано: «Боже, Твій престол на віки віків, і скипетр Твого Царства – це скипетр справедливості. І ще: Ти, Господи, на початку заснував землю, і небеса – діло Твоїх рук» (Євр. 1:8, 10). «В Ньому створене все, що на небі й на землі, – видиме й невидиме, – чи престоли, чи панування, чи начала, чи влади, – все через Нього і для Нього створене. Він – раніш усього, все існує в Ньому. Він є Голова тіла – Церкви. Він початок, первонароджений з мертвих, щоб у всьому Він має першість» (Колос. 1:16-18). Таким чином, Ісус Христос є істинним Богом і Творцем

всього. Він не творіння, а Творець, і Йому поклоняються всі ангели і вірні Йому люди.

Апостол Павло написав в Колоси: «А коли послання буде прочитане вами, то зробіть так, щоб і Лаодикійській Церкві воно було прочитане; а те, що з Лаодикії, прочитайте і ви» (Колос. 4:16). Це свідчить про те, що стосунки між церквами були дружніми.

Про який духовний стан говорить Христос лаодикійцям? «Ти ні холодний, ні гарячий. О, якби був ти або холодним, або гарячим!» (Об'явл. 3:15) Дорогий друже, коли тобі холодно, чого ти хочеш? Звичайно, єдине твоє бажання – зігрітися. А якщо тобі дуже жарко, чого ти шукаєш? Звичайно, ти шукаєш прохолоди. Але в цьому зверненні Ісус говорить не про фізичний холод або тепло, а про духовний. Він хоче, щоб нам постійно було бажання духовно зростати і щодня підніматися на одну сходинку вище. Це дуже радує Христа і ангелів.

Слово Боже закликає: «Спраглий нехай прийде, і хто хоче, хай візьме воду життя даром!» (Об'явл. 22:17). «Якщо хто спраглий, хай приходить до Мене і п'є» (Івана 7:37). «О, всі спрагнені, – йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, – ідіть, купіть живности, – і їжте! І йдіть, без срібла купіть живности, і без платні вина й молока!» (Ісаї 55:1). Спраглий духовно – це та людина, яка не задоволена своїм духовним станом, вона шукає істину, прагне до святості.

За яких людей Христос не клопотатиме перед Своїм Отцем на суді? За байдужих, які ні в чому не мають потреби. «Бо ти кажеш: Я багатий, розбагатів і ні чого не

потребую! А не знаєш, що ти і нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий» (Об'явл. 3:17). Бог ніколи насильно не змушує людину прийняти необхідний їй дар. Він навчає нас: «Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам» (Матв. 7:7). «Чого б тільки захотіли, просіть – і станеться вам» (Івана 15:7). «Не маєте, тому що не просите» (Якова 4:2).

Біда в тому, що люди не усвідомлюють своєї відповідальності, а також тієї небезпеки, яка підстерігає їх. Мета служителів Христа, як в дні апостолів, так і в останні дні Лаодикійського періоду, – пробудити людей від духовного сну, щоб вони побачили лють диявола в цей останній час; показати тим, що дрімають і самовдоволенням яскраві картини виконання пророчого слова і те, як в диявольських тенетах гинуть мільйони нещасних людей, що заблукали.

Яку пораду дає Христос, щоб ми могли виконати Його волю? «Раджу тобі купити в Мене золото, очищене у вогні, щоб збагатитися, та білу одіж, щоб зодягнутися, аби не видно була сорому твоєї наготи, та мазь, щоб помазати твої очі, аби ти бачив» (Об'явл. 3:18).

Яке духовне значення мають золото, білий одяг і мазь? Віра, що діє любов'ю, – це дар, цінніший за очищене золото. «Бо в Христі Ісусі ані обрізання, ані не обрізання не мають сили, а тільки віра, що проявляється через любов» (Гал. 5:6). «Щоб випробування вашої віри, – набагато ціннішої за золото, яке гине, хоч і випробовується у вогні» (1 Петра 1:7). Білий одяг – це дар праведності Ісуса Христа. «Це ті, що прийшли з великої

скорботи й випрали свій одяг , вибілили його в крові Агнця» (Об'явл. 7:14). «Вся праведність наша – немов заплямована місячним одіж» (Ісаї 64:6). Мазь – це дар помазання повнотою Духу Святого. «Про Ісуса з Назарета: як помазав Його Бог Духом Святим і силою, і Він ходив, роблячи добро й оздоровлюючи всіх» (Дії 10:38) «Та ви маєте помазання від Святого, і всі ви знаєте. А помазання, яке ви прийняли від Нього, воно в вас перебуває, і ви не потребуєте, щоб вас хтось навчав» (1 Івана 2:20, 27).

Які слова Христа до Лаодикії є найціннішими? «Кого Я люблю, того докоряю і караю. Будь же ревний і покайся!» (Об'явл. 3:19). Дітей найбільше радують слова батьків «Я люблю тебе». Нареченого і наречену робить щасливим обопільне визнання: «Я люблю тебе». Для батьків найдорожчою є любов дітей, що проявляється у вчинках. Для християнської церкви Лаодикійського періоду слова Ісуса «Я люблю тебе» мають важливе значення: вони допомагають зміцнювати віру, надихають на подвиги взаємної любові. Як не відкрити Йому своє серце і не впустити, коли Він, повний любові і співчуття, стоїть біля дверей і продовжує стукати?! Христос хоче ввійти до храму нашого ества і вечеряти з нами, тому що день вже схилився до вечора. «Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явл. 3:20).

Чи будуть переможці Лаодикійського періоду сидіти з Христом на престолах слави в Його вічному царстві?

Безсумнівно. Ісус сказав: «Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, – як і Я, перемігши, сів з Моїм Отцем на Його престолі. Хто має вухо, нехай слухає, що Дух промовляє до Церков» (Об'явл. 3:21, 22). Цими словами закінчується вістка до Лаодикійської Церкви.

Коли і на яких престолах сидітимуть з Христом переможці? Іван на острові Патмос побачив «престоли й тих, що сидять на них, і їм дано суд, а також душі страчених за свідчення Ісуса й за Боже Слово, і тих, які не поклонилися ні звірові, ні його образіві, не прийняли знак на чоло і на свою руку. Тож вони ожили й царювали з Христом тисячу років» (Об'явл. 20:4). Ісус сказав Своїм учням: «Запевняю вас, що ви, хто пішов за Мною, в новому бутті, коли сяде Син Людський на престолі Своєї слави, сядете й ви на дванадцяти престолах, щоб судити дванадцять племен Ізраїля» (Матв. 19:28). Апостол Павло навчав: «Хіба ви не знаєте, що святі будуть судити світ?. Чи ви не знаєте, що ми будемо судити ангелів?» (1 Кор. 6:2, 3). В кінці судного дня над святими, над домом Божим, Ісус представить багато переможців, героїв віри на огляд усього Всесвіту, які сядуть з Ним на спеціальних престолах судити всіх, що не прийняли благодать і мир Господа Ісуса Христа. Суд триватиме на небі тисячу років.

Шлях мого становлення в Церкві адвентистів сьомого дня

Розповідь перша

Наша багатодітна сім'я була єдиною в селі, яка дотримувалася суботи за заповіддю. Нас називали суботниками. Багато сімей були прибічниками євангельської віри. У нашому будинку збиралися також діти з цих сімей, і ми проводили дитячі зібрання: співали дитячі пісні і читали Євангелія. Це було в 1937-1940 рр.

Трохи подорослішавши, я почав зі своїми друзями відвідувати зібрання дорослих віри євангельської, і як лідерові дитячих зібрань мені почали пропонувати розповідати вірші і виголошувати проповіді. У 10 років я прочитав увесь Новий Завіт і добре орієнтувався в Писанні. В громаді утворилася група з 12-15 підлітків, які вивчали Біблію.

Служителі старанно молилися, щоб я як лідер підлітків був хрещений Духом і почав говорити на інших мовах. Мене тоді переконали, що для народження згори необхідно отримати знак, що я дитя Боже. Я читав указані мені вірші: «Просіть – і дасться вам; шукайте – і знайдете; стукайте – і відчинять вам» (Матв. 7:7). «Коли в когось з вас, батьків, просить син [хліба, то чи подасте йому камінь? Або] риби, – чи замість риби подасте йому змію? Або коли просить яйце, чи подасте йому скорпіона? Отже, якщо ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати вашим дітям, то наскільки більше Небесний Отець дасть Святого Духа тим, які в Нього просять?» (Луки 11:11-13).

Коли я прочитав це, брати переконали мене, щоб я молився про хрещення Духом, і всі почали молитися, повторюючи багато разів: «Хрести, хрести, хрести». Після того, як я перестав молитися, вони в один голос почали пропонувати мені говорити слова, які з'являються в моїх устах. Так я почав говорити на незрозумілих мовах.

Розповідь друга

Усі на зібранні раділи, що я почав говорити на інших мовах, як це розуміють християни віри євангельської. Ні я сам, ні інші нічого не розуміли, але усі раділи, будучи упевнені в тому, що Сам Бог говорить через мої вуста. Хоча у той час мені було близько 12 років, я вірив, що народжений від Духа. А в Слові Божому на-

писано: «Знаємо, що кожний, хто народився від Бога, не грішить. Бо хто народився від Бога, береже себе, і лукавий не торкається його» (1 Івана 5:18).

Я був зосереджений на одному: народжений від Бога не грішить, і лукавий не торкається до нього; а умов цього народження від Бога я не розумів, і ніхто мені про це не говорив. Я розмовляв на інших мовах, коли пас корів у полі, хоча ніхто мене не чув, і співав пісні, що довільно виходять з моїх вуст. Я був упевнений, що лукавий не має ніякого права впливати на мене.

У Посланні апостола Павла написано: «Дбайте про любов, прагніть до духовного, особливо, щоб пророкувати» (1 Кор. 14:1). «Бажаю, щоб ви всі говорили мовами, але краще – щоб пророкували; адже той більший, хто пророкує, ніж той, хто говорить мовами» (ст. 5). Читаючи ці слова, я дуже хотів мати дар пророцтва. Молився і постив, щоб отримати його.

Нарешті я повірив, що отримав те, що просив. Я був у полі, нікого поблизу не було. Внутрішнє почуття спонукало говорити те, що спадає на думку, і я вірив, що це від Бога. Вголос я промовив пророцтво: «Через три дні в селі буде великий ураган, який принесе людям біду».

Розповідь третя

Деякий час я був здивований: що робити далі? Повідомити про цей ураган людям, щоб вони могли підготуватися? Але потім я подумав, що це пророцтво – осо-

бисто для мене, тому що мені не було сказано передати ці слова людям. І я з трепетом чекав виконання.

Минуло три дні. Ніякого урагану не було. У підліткові роки це сильна духовна спокуса. Я плакав і молився, знаючи, що у Бога неправди бути не може. Значить, до мене підійшов сатана і спокусив. Я почав молитися і просити пробачення. Після цього я був упевнений, що Христос пробачив і благословив мене.

І знову я співав і говорив на інших мовах, і знову було сказане пророцтво, яке не виконалося. Для мене це стало поворотним моментом. Я згадав слова Христа : «За кожне пусте слово, що люди скажуть, відповідатимуть судного дня, бо за словами своїми будеш оправданий, і за словами своїми будеш осуджений» (Матв. 12:36, 37).

Оскільки Бог жадає звіту за кожне слово, то я, сказавши в пророцтві неправду, можу покаятися і бути упевненим в тому, що Він пробачить мене. Але якщо я розмовляю незрозумілою мовою, що я скажу Богові? Тому я покаявся і перестав промовляти незрозумілі слова. Про свої пережиті досвіди я нікому не розповідав, лише Господь знав усі мої духовні переживання в цьому віці.

Розповідь четверта

Збираючись по будинках, ми проводили юнацькі зібрання. Нам запропонували вивчати книгу Об'явлення і порадили дотримуватися порад з книги німецького проповідника християн віри євангельської Бо-

кмельдера «Тлумачення книги Об'явлення». Читаючи цю книгу, ми дійшли висновку, що перші три розділи Об'явлення відносяться до нас, до церкви, тому що тут згадується слово «церква»; а інші розділи – до тисячолітнього царства Ізраїлю, тому що церква в цей час буде вознесена на небо, як написано в Об'явл. 4:1.

«Після цього» – означає після вознесення церкви.

Незабаром ми дійшли до 16-го розділу, де сказано про виливання семи чаш гніву Божого. Згідно з книгою Бокмельдера, церкви це не стосується; вони будуть вилиті на тих, хто вклониться антихристові з коліна Данава. Це вчення багато християн віри євангельської поширюють і нині.

Одного разу служителі повідомили, що в нашу місцевість прийдуть два дуже обдарованих пророка з Дніпропетровської області і здійснюватимуть чудеса і ознаки. Почувши про це, я зацікавився. Прийшов на зібрання в числі перших і зайняв таке місце, щоб зручно було слухати і спостерігати за тим, що відбувається.

Один з гостей говорив на незрозумілих мовах, а інший – тлумачив. Деякі слова викликали у мені занепокоєння, тому відразу ж після зібрання я підійшов до свого друга і запитав:

– Ти чув, що скоро Бог виле останню чашу гніву Свого на землю?

– Так, чув, ну і що?

– Ми неправильно пояснювали пророцтво.

Мій друг запропонував запитати про це у того, хто проповідував.

Я поставив йому запитання, і усі служителі теж слухали: «Як розуміти сказані вами слова: скоро Господь вилле останню чашу гніву Свого на землю?» Він почав пояснювати, що в усіх церквах Дух Божий свідчить, що беззаконники наповнюють останню чашу гніву своїм беззаконням, а Господь її виле. Проте один брат заперечив йому: «Брате Сергію, не плутайте. Остання чаша гніву вилватиметься після вознесіння церкви».

Я знову поставив запитання: «А хіба перші чаші гніву вже виливалися?» «Ні, – була відповідь, – усі виразки вилватимуться після вознесіння церкви». Після цього я сказав своїм друзям, що приїжджий брат, який тлумачив незрозумілу мову, дару Духа Святого не має, а тлумачить, як сам розуміє. Друзі передали мої слова своїм батькам, а ті – служителям церкви. На церковному зібранні вирішили, що я поганьбив Духа, і мені не пробачиться ні в цьому столітті, ні в майбутньому. Після цього дітям заборонили зі мною спілкуватися.

Розповідь п'ята

Так я перестав відвідувати зібрання християн віри євангельської (п'ятидесятників). Тоді мені були років 16-17. Після війни в нашій місцевості серед п'ятидесятників утворилася нова течія – «Досконала церква». Створили її ті, що повірили в те, що час вже короткий, і одружені мають бути як неодружені, і ті, що мають дружин – як ті, що їх не мають. Я зі своєю сестрою почав

відвідувати цю церкву. Під час служіння співав молодіжний хор і молодий, досить енергійний пресвітер говорив проповіді.

Одного разу після зібрання пресвітер запитав присутніх, чи є у когось запитання. Я підвівся і запитав: «Як розуміти слова Христа: “Моліться, щоб ваша втеча не сталася взимку або в суботу” (Матв. 24:20)?». Пресвітер обвів очима присутніх і відповів: «Написано, що не в дні спасіння». Я відповів, що прочитав багато з Писання, але таких слів не зустрічав, і попросив його сказати, де так написано. Пресвітер порадив звернутися до братів. Я поставив запитання їм: «Скажіть, будь ласка, де написано, що не в дні спасіння».

Брати один за одним відповіли, що таких слів в Писанні немає, але подібні: «Хто розрізняє дні, – для Господа розрізняє. [І хто не розрізняє днів, – для Господа не розрізняє]» (Римл. 14:6). Звернувшись до братів, пресвітер сказав: «Ідіть, досліджуйте, і знайдете!». І сам вийшов. Після цього я більше до них на зібрання не приходив.

Розповідь шоста

Потім мій батько почав запрошувати мене на зібрання духовних суботників. Хоча відстань від нашого села була приблизно 25 км, ми з батьком долали її досить часто. Збиралися 8-10 літніх чоловіків, усі відрощували бороди. Служіння супроводжувалися гово-

рінням і співом на так званих інших мовах. Після співу і молитов, які тривали близько години, починалася бесіда – розбір Слова. Присутні ставили запитання, а відповіді давав той, хто бажає згідно зі своїм розумінням.

Мені було цікаво спостерігати за реакцією літніх братів, коли з'являлися розбіжності в розумінні того або іншого тексту Святого Письма. Іноді виникали спори, які закінчувалися неприємним розлученням. І щоразу мене хвилювало запитання: чому так багато розбіжностей, адже Христос і апостоли закликали до єдності?!

Розповідь сьома

У нашому місті Любомль мешкав брат з духовних суботників Контовський, батько багатодітної сім'ї, швець. Я відвідував його і із задоволенням слухав його духовні досвіди. Одного разу він розповів мені наступне.

У 1935-1936 рр. в Західну Україну, яка була тоді під владою Польщі, приїхав американський місіонер. Він закупив 150 гектарів землі в районі Полісся (вона була там дешева) і створив призовний комітет з 12 апостолів, які їздили верхи на білих конях з поселення в поселення, з міста в місто і закликали людей взяти участь у створенні християнської церкви Сіон.

Одного разу я побачив чудове видіння: чоловік на білому коні, у білому одязі, з бородою і довгим волоссям запрошував людей переселятися в Сіон. Там, говорив місіонер, все робиться за прикладом апостолів. Хто

бажає там оселитися і стати членом цієї святої церкви, приходять і складає свій маєток біля ніг апостолів, йому надають місце проживання, харчування і одяг. Усе господарство там належить громаді. Коли я почув це, в моєму серці спалахнув вогонь, я захотів знайти духовний спокій в цій церкві.

Я почав збирати гроші для харчування сім'ї, щоб мені можна було спокійно піти в Сіон.

І ось в один день я віддав дружині гроші на харчування і, не сказавши, куди йду, ще до світанку вирушив у дорогу. Від захоплення я не відчував під собою ніг. До вечора я досяг бажаної цілі. Здалека доносився спів. Побачивши чоловіків і жінок, що збирають сіно в копиці, я з радістю подякував Бога за успішну подорож і, підійшовши ближче, запитав, де можна побачитися зі старшим братом Мурашко (так звали американського місіонера). Мені відповіли, що скоро він ітиме на зібрання, і там я зможу з ним поговорити.

Незабаром почали збиратися чоловіки, жінки і діти. За столом займали місця, як я зрозумів, помічники-апостоли, а потім прийшов і сам брат Мурашко. Мене відразу вразило, що всі вони були з бородами і з довгим волоссям. Мені прийшли на спомин слова зі Святого Письма: «Коли чоловік запускає довге волосся, це сором для нього» (1 Кор. 11:14). Як же вони цього не розуміють? Я був збентежений побаченим, і мене вже не цікавив ні спів, ні проповідь.

Після закінчення служіння брат Мурашко через перекладача оголосив, що можна ставити запитання. Я за-

питав: «Апостол Павло писав, що коли чоловік запускає довге волосся, то це сором для нього. Як ви це розумієте, адже ви носите довге волосся?». Мурашко відповів: «Ви мене збезчестили, і я з вами говорити не буду, у мене є помічники, нехай вони з вами говорять». Встав і вийшов. Услід за ним вийшли і помічники. Я був здивований: виявилось, що тут не світло, а пільма, і мені потрібно йти звідси, і чим швидше, тим краще.

Я підійшов до скирти сіна, ліг і накрився курткою, збираючись трохи відпочити перед дорогою, але раптом відчув, як наді мною промайнув ніби штормовий вітер. На мене навалилася така важкість, що я не міг поворушити ні ногою, ні рукою. Подумки почав волати: «Господи Ісусові, спаси мене!» – повторюючи цю безліч разів. Нарешті я відчув полегшення і зрозумів, що тут територія диявола, і мені потрібно швидше звідси йти. Повернувшись додому, я подякував Богу за пережитий досвід.

Ця розповідь брата Контовського допомогла мені у пошуках істинної Церкви Христової.

Розповідь восьма

Деякий час я не відвідував ніяких зібрань, вивчав Святе Письмо вдома самостійно і лише іноді приходив додому до віруючих і розмовляв з ними. У юнацькі роки я багато часу приділяв молитві, не лише вдень, але й вночі. Пам'ятаю, як одного разу вночі довго молився зі сльозами, а мама почула, підійшла до мене і з триво-

гою запитала: «Чому ти плачеш, що тобі сниться?». Я відповів: «Мені нічого не сниться, я молюся». Почувши ці слова, вона заспокоїлася.

Через декілька днів, в п'ятницю, в наше село прийшов молодий чоловік. Він намагався дізнатися, де живуть віруючі, що дотримуються дня суботнього. Сусіди вказали на наш будинок. Ми радісно зустріли гостя. Він сказав, що його звать Павло Брова, і він – християнин з Церкви адвентистів сьомого дня. Наш батько і мати добре знали адвентистів. З його слів ми дізналися, що його мати і сестра живуть в місті Любомль за 10 км від нас.

У суботній день ми провели домашнє богослужіння з нашим гостем. Я добре пам'ятаю, як Павло розгорнув біблійну пророчу карту і пояснював основні пророцтва. Для мене таке візуальне представлення пророцтва було новинкою, і я був дуже здивований. Павло Брова запросив нас в наступну суботу відвідати їхню домашню церкву. Ми пообіцяли відвідати їх.

Розповідь дев'ята

Ранком суботнього дня ми з моєю старшою сестрою Ганною постукали в будинок сім'ї Брова. Нас зустріла приємна жінка літнього віку і запросила до вітальні. Через деякий час в кімнаті вже було 10 осіб. Мою особливу увагу привернула людина невисокого зросту в офіцерській формі в чині капітана. Це було щось дивовижне – капітан, що став на коліна для мо-

литви. Поряд зі мною сидів молодий чоловік міцної статури і високого зросту.

Суботнє богослужіння почалося загальним співом, після чого була молитва. Урок Суботньої школи на тему «Будова святилища» проводив брат Павло. На плакатах було зображено святилище у вигляді намету, що складається з двох відділень. Це була модель – копія Небесного святилища. Усе це справило на мене незабутнє враження.

Після уроку була оголошена перерва. Тоді я і познайомився з капітаном Віктором Олександровичем Комаровим і з Василем, який був на три роки старший мене. Павло Брова представив зібранню мене і мою сестру Ганну і розповів про нашу сім'ю.

Друга частина зібрання також супроводжувалася співом і молитвою, після чого усі повторювали: «Амінь!». Мені дуже сподобався такий чин служіння. Проповідь говорив капітан. По моєму тілу пробігли мурашки, коли я побачив капітана з Біблією в руках, що читав: «...і впливла сокира!..» (4 Цар. 6:6). Потім з властивою йому дикцією політробітника він прочитав статтю з журналу «Благовістник», читання уривалося короткими коментарями. А я в цей час уявляв пророка Єлисея, який кинув у воду шматок дерева, а звідти впливла сокира.

Зібрання закінчилося загальним співом і молитвою. Потім ми всі були запрошені до накритого столу. Тоді я уперше спробував смачну страву, що складається з багатьох інгредієнтів, – вінегрет. Це було в 1947 р. Після обіди ми всі пішли на природу, де спілкувалися на духовні теми. Фотографії збереглися.

Розповідь десята

Зміцненням у вірі для мене послужило відвідування церков в селі Дроздни і Пожарки, які знаходилися за 75 км і 100 км від нашого будинку. Я з цікавістю слухав Андрія Дудко, який в 1947-1949 рр. часто проповідував у цих громадах. До свого хрещення він працював архітектором в Одесі, а після, в 1924-1928 рр. – головним редактором журналу «Благовістник» Церкви адвентистів сьомого дня.

Дружина А. Дудко була сестрою дружини Климентія Ворошилова. Дружина Ворошилова під час репресій в 1937 р. потурбувалася про те, щоб Андрій зміг сховатися в Маріуполі. Після війни він тимчасово оселився в Ковелі. В суботу вранці на ковельському вокзалі ми стежили, до якого вагону ввійде брат Дудко, щоб разом з ним провести час в дорозі; він часто розповідав цікаві історії. Якщо їхали в Дроздни, то бесіда тривала півгодини, а якщо в Пожарки – то близько години.

У Дрозднях Молитовний будинок був у звичайному житловому будинку, але на зібраннях завжди відчувалася надзвичайна присутність Святого Духа, коли прихожани з благоговінням ставали на коліна для молитви або натхненно співали псалми Сіону.

Проповідник Олександр Павлюк, приїжджаючи в Дроздни з села Козин, часто по дорозі заходив в Православну церкву, щоб почути вранішню проповідь священника, а нам в проповіді наводив повчальні приклади.

Якщо був присутнім Андрій Дудко, то брат Олександр пропонував йому провести першу частину, що проходила у вигляді бесіди на задану тему. Бесіди завжди були змістовними і повчальними. Пам'ятаю також, що брат Савка і брат Володимир Коленда завжди з любов'ю зміцнювали мене у вірі й істині.

Розповідь одинадцята

По дорозі в Молитовний будинок с. Пожарки ми з сестрою Ганною часто зупинялися на станції Переспа в сім'ї Предкових. Брат Никифор Предков і його дружина виявляли нам привітну гостинність. Сестра Предкова часто пропонувала гостям свої нові кулінарні винаходи. Від станції Переспа до Молитовного будинку с. Пожарки потрібно було пройти 3 км. Молитовний будинок був двоповерховим. На першому поверсі зал на 200 місць, а на другому – багато окремих кімнат, в одній з яких я готувався до виступу з оповіданням або віршем.

Я запам'ятав одне зібрання, коли брат Андрій Дудко проповідував на тему «Будова церкви» (1 Петра 2:5). Він барвисто описав, як будується будинок, облаштовується і здається в експлуатацію. Особливий акцент він зробив на характерах мешканців, тому що тільки завдяки характеру ми отримуємо право на вічне перебування в цьому будинку. За характером прихожани діляться на дві групи: справжні вівці люблять усе хороше, говорять і мислять про добре, а гадаринські – насолоджуються розпустою.

Кожен слухач мав можливість визначити, до якої групи він відноситься.

Суботнє богослужіння завжди супроводжувалося хоровим і загальним співом. А після служіння гостей запрошували додому на обід. Ми були частими гостями в сім'ї Степана Романовича Майданця. Під час обіду відбувалися духовні бесіди, де я все більше зміцнювався в істинному вченні Церкви адвентистів сьомого дня. Особливо повчальні бували бесіди у присутності Андрія Дудко, який дохідливо пояснював багато пророцтв.

Розповідь дванадцята

Час минав. Я закінчив школу робочої молоді. Мої однокласники в основному були старші мене, і всі намагалися переконати мене в помилковості щодо моєї віри в Бога. Особливо старалася одна вчителька. Вона представила мені наукові докази з галузі астрономії і геології, стверджуючи, що для Бога в науці місця немає. «У цьому вся й біда, – відповідав я, – ви думаєте, що багато знаєте про Сонце і Сонячну систему, але не відаєте, що робиться у вас під ногами». «Як не знаю? Адже все доведено», – схвильовано заперечила вона. «Не поспішайте, будь ласка. Прочитайте цю книгу – “Загадки землі” (Госиздат, 1951 р.).

Вона розгорнула книгу, а я вказав їй на потрібні рядки: «В землі немає ніякої магми, а що там є – це загадка. В майбутньому, і в ХХ столітті навряд чи осягнуть її». Учителька

перегорнула книгу і сказала: «Ви випередили мене в науці». Після цього у бесідах зі мною вона поводитися тактовно.

Павло Брова дав мені книгу «Велика боротьба» Е.Уайт. Я був здивований викладеними в ній пророчими подіями і зіставляв усе з історичними даними. Мій батько Роман Васильович був кимось настроєний проти книг Е. Уайт. Одного разу він сказав мені, що вони не відповідають істині і їх читати шкідливо. Я відповів, що якщо він викладе мені пророчі події краще і я побачу їх виконання, то я перестану читати і вірити написаному в книзі «Велика боротьба». До речі, в цей час, в 1949 р. Америка уклала таємний договір з Ватиканом про дипломатичну співпрацю, що стало виконанням пророцтва, записаного в 13 розділі книги Об'явлення.

Батько мій пояснив пророцтво Єзекіїля (книга Єзекіїля 38 і 39 розділи) про царя Гога в землі Магога так: найближчим часом Радянська армія піде на гори Ізраїлеві і там загине. Але цього не сталося. І я усе більш переконувався, що немає на землі іншої церкви і іншого вчення, яке могло б так зрозуміло і конкретно освітлювати всі істини Святого Письма.

Один мій досвід став дуже важливим для мене. На багато питань з Біблії я чув різні відповіді в різних деномінаціях, і тільки адвентисти в усіх громадах відповідали однаково. Це був дуже важливий для мене аргумент, щоб погодитися стати членом Церкви адвентистів сьомого дня. У липні 1952 р. я уклав заповіт з Богом, перший з нашої великої сім'ї. Хрестив мене пастор Дмитро Купріянович Колбач в річці Стохід, неподалік від станції Переспа.

Через рік моя старша сестра Ганна також приєдналася до Церкви, а ще через деякий час прийняли хрещення батько Роман і мати Уляна. Потім вступили в заповіт з Господом брати Осій і Андрій, а також сестри Марія, Любов і Віра.

Розповідь тринадцята

Відбулося те, про що раніше не можна було і мріяти... Весною 1995 р. нам стало відомо, що з 28 червня по 8 липня в м. Утрехт, Нідерланди, відбудеться сесія Генеральної Конференції Церкви адвентистів сьомого дня, і усі ті, що бажають можуть поїхати за свої кошти не як делегати, а як спостерігачі. Звичайно, ми були дуже раді цій можливості.

З дочкою Діною і зятем Олександром ми подали заявку, щоб отримати дозвіл. До цього ми тільки чули розповіді очевидців або читали звіти секретарів відділів і президентів, а також бачили фотографії таких з'їздів. Побачити усе це своїми очима здавалося нездійсненою мрією. Я зробив пам'ятну листівку «Боже, Україну бережи» на честь того, що делегація від незалежної України вперше брала участь в сесії Генеральної Конференції.

Нарешті настав день, коли переповнені автобуси з сотнями спостерігачів з України й інших республік колишнього Радянського Союзу відправилися в Нідерланди. Загальна кількість делегатів на з'їзді була понад 30 тисяч. На засіданнях сесії цікаво було спостерігати, як

обговорюються різні духовні питання. Багато часу було приділено питанню висвячування жінок на пасторське служіння. Промовців за і проти було багато.

Почувши різні аргументи зі Святого Письма, я був майже впевнений, що рішення висвячувати жінок нарівні з чоловіками буде прийнято. Проте більшість делегатів при голосуванні висловилися проти.

Оскільки ми були спостерігачами, у нас було багато вільного часу, щоб оглянути виставкові зали, що висвітлюють місіонерську роботу в усьому світі. У кожного відділу церковного служіння було своє приміщення, де розташовувалися експонати, що свідчать про Боже керівництво у справі поширення Євангельської вістки. Літературний відділ представив експозицію «Випуск християнської літератури в Радянському Союзі». Це не могло не зацікавити нас.

Ми з Діною увійшли до залу і почали все розглядати. За нами уважно спостерігала одна людина. Ми цікавилися ручними друкарськими машинками різних років випуску, друкарським і копіювальним папером, пристосуваннями для виготовлення книг – пресом і ножем для обрізання, способом палітурки. Через деякий час ця людина підійшла до нас і запитала, чому ми так пильно розглядаємо усі деталі. Я відповів: «Ми понад 30 років в Україні займалися випуском книг, тому нам це дуже цікаво».

Чоловік попросив дозволу нас сфотографувати. Ми погодилися, стали поряд з експонатами, він зробив знімок і взяв невелике інтерв'ю. Потім ми пішли оглядати інші експозиції. Не минуло й години, як ми почули,

що по гучномовцю нас запрошують підійти в павільйон літературного відділу. Прибувши туди, ми побачили машини з особливими написами, жінок і чоловіків з фотокамерами. Через перекладача вони попросили нас дати згоду сфотографуватися. Ми погодилися. Потім ми ввійшли до приміщення.

Там у нас взяли інтерв'ю і зробили ще безліч знімків. Ми були здивовані, не знаючи, для чого все це.

Через день ми з Діною йшли в лекційний зал, а на зустріч нам твердою ногою йшов пастор Віллі Станіславович Нейкурс. «Як ви сюди потрапили?» – запитав він нас. «Разом з усіма, автобусом», – відповів я. «Ні, я маю на увазі: як ви потрапили сюди?» І він показав нам журнал «Ревью енд Геральд», на обкладинці якого була розміщена наша фотографія. «Тільки для цього варто було сюди приїхати!» – з усмішкою промовив він.

Ми були дуже здивовані, побачивши свої обличчя на обкладинці журналу адвентистів, який поширюється в усьому світі. А на запитання Віллі Нейкурса нехай відповідь Бог, ми цього не знаємо. Ми лише знаємо, що на небі в пам'ятній книзі записані всі справи, які ми здійснюємо для слави Ісуса Христа. Прийде час, коли все буде оголошено перед усім Всесвітом. Виконуються слова Христа: «Якщо хто напоїть одного з цих малих чашкою холодної води тільки в ім'я учня, запевняю вас, – не втратить своєї нагороди» (Матв. 10:42).

Моє бачення Другого приходу Христа

*«Ось іде Він...
І хто витерпить день Його прибуття»
(Мал. 3:1, 2).*

Дорогі друзі! Ми живемо в дуже складний час. Засоби масової інформації повідомляють про безліч різних бід по всій Землі. Багато людей переживають стресові стани, і нам, християнам, необхідно заспокоїти їх, переконуючи, що на небі є Бог, Який створив нашу планету, і що земля створена не для знищення, а для вічного життя добрих людей. Бог контролює ситуацію не лише на Землі, але й у всьому Всесвіті. Але на Землі дуже багато горя і страждань унаслідок людського чинника.

У істинних християн у всьому світі є вірний і надійний засіб пізнання – Святе Письмо, в якому вказані ознаки Другого приходу Христа, і ця радісна подія зміцнює нашу віру і надію на вічне життя.

Нагадаймо деякі пророцтва про Другий прихід Христа.

1. «Адже як блискавка виходить зі сходу і з'являється аж на заході, таким буде й прихід Сина Людського» (Матв. 24:27).

2. «Сам Господь з наказом, при голосі архангела і при Божій сурмі, зійде з неба, – і першими воскреснуть померлі в Христі. Потім ми, що живемо, які залишимося, разом з ними будемо підхоплені на хмари, на зустріч з Господом у повітрі, – і так завжди будемо з Господом» (1 Сол. 4:16, 17).

3. «І коли відкрив сьому печать, все змовкло на небі десь на півгодини» (Об'явл. 8:1).

4. «Коли залунає голос сьомого ангела, коли він має засурмити, – тоді завершиться Божа таємниця, яку Він сповістив Своїм рабам – пророкам.» (Об'явл. 10:7). Ця таємниця – день Другого приходу Христа.

5. «І сьомий ангел засурмив – і виникли гучні голоси на небі, що проголошували: Царство світу стало царством нашого Господа та Його Христа, і царюватиме на віки віків!» (Об'явл. 11:15).

6. «І Він обітре кожную сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося» (Об'явл. 21:4).

На підставі цих і інших пророчих слів Святого Письма можна бути впевненими в наступному. У визначений

Богом день, якого ніхто не знає, умовно назвемо його суботнім, Бог Отець на священному зібранні представників усього Всесвіту оголосить день і годину Приходу Христа на Землю. Ісус Христос повідомить, що Євангельська вістка сповіщена усім людям на Землі і що всі, хто повірили і прагнули отримати прощення гріхів, покаються і уклали з Ним заповіт. Бог Отець доручить Ісусу Христу зійти на Землю в славі Своїй і всіх викуплених кров'ю Своєю від влади сатани взяти до Себе на небо, щоб вручити їм нагороду.

Настане новий день, умовно назвемо його воскресінням. Ісус Христос в усій славі Своїй наближається до землі на хмарах небесних, збирає із землі викуплену Церкву, яка є Його нареченою. У цей час, як говорить пророче слово, зробиться безмовність на небі, ніби на півгодини – це сім днів. У цей час на Землі всі засоби масової інформації повідомлятимуть останні новини. Астрономи, що спостерігають за рухом планет, одногласно повідомлять, що бачать в районі сузір'я Оріон маленьку сяючу плямочку, в половину людської долоні, яка поступово наближається до нашої планети.

Віруючі і ті, що чекають Приходу Христа з великою радістю зустрінуть це повідомлення, бо вони владою антихриста засуджені на смерть. Тепер вони переконані, що це ознака Приходу Сина Людського і настав час їхнього спасіння. Тоді буде видна чітка різниця між тими, хто поклонявся Богові в душі й істині, дотримувався всіх заповідей, і тими, хто поклонявся антихристу, порушував хоча б одну заповідь Божу і не покався.

Тим часом Христос і Його ангели стають видні все ясніше, а приблизно в середині тижня – вже повністю. Праворуч від Христа всім видно Закон Божий – Десять Заповідей, кожна з яких сяє особливим світлом. У Писанні сказано: «Господь від Сінаю прибув, і зійшов від Сеіру до них, появився у світі з Парану гори, і прийшов із Мериви Кадешу. По правиці Його – огонь Закону для них» (П. Зак. 33:2).

Ісус Христос зупиниться на хмарах небесних в усій Своїй славі. Люди всього світу побачать цю прекрасну, досі не бачену картину. І усі будуть судимі за Законом Божим. Сьогодні ми можемо тільки уявити, як почуватимуть себе ті, хто любив і дотримувався Заповідей Божих, і ті, хто сміявся і ганьбив Христа і Його Закон.

Усі дивитимуться на Ісуса, а Він підніме руку і урочисто промовить: «Усі, хто вірив і чекав Мого Приходу з того часу, як почався суд на небі встаньте, пробудіться!» Виконаються слова: «...блаженні ті мертві, які віднині помирають у Господі» (Об'явл. 14:13). Після цього Ісус скаже: «Усі ті, хто сміявся наді мною засуджував, бив і плював на Мене і розп'яв на хресті, встаньте з мертвих, щоб побачити славу Мою; але ви помрете, бо не вірили Мені». Виконаються слова: «І багато з тих, що сплять у земному поросі, збудяться, одні на вічне життя, а одні на наруги, на вічну гидоту» (Дан. 12:2). «Відтепер ви побачите Сина Людського, що буде сидіти праворуч Сили та прийде на хмарах небесних!» (Матв. 26:64).

Ісус також скаже: «Усі, хто вірив в Мою пролиту за їхні гріхи кров, встаньте з мертвих, пробудіться!» Виконаються слова: «Відтепер ви побачите Сина Людського, що буде сидіти праворуч Сили та прийде на хмарах небесних!» (Матв. 26:64).

нається слово Боже: «Не дивуйтеся цьому, бо надходить час, коли всі, що в могилах, почують Його голос; і вийдуть ті, що робили зло, – у воскресіння суду» (Івана 5:28, 29). Безліч спасених усіх часів, починаючи від Адама померлі у вірі, воскреснуть в новому небесному тілі, а що живуть під час Приходу зміняться тілом, піднімуться Духом Святим на зустріч з Христом.

Христос запросить усіх спасених в небесні оселі: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, успадкуйте Царство, приготоване вам від сотворення світу!» (Матв. 25:34). Всі спасенні піднімуться на небо з Христом і ангелами, де буде урочисте зібрання, присвячене одруженню Христа зі Своєю нареченою, як написано в Об'явл. 19:6-9.

Висновок

Моє первинне бажання написати цю невелику книгу полягало в наступному:

1. Дослідити значення дару віри в житті християнина.
2. Переконати віруючих, що Христос створив єдину Церкву на Землі і об'єднав її з небесною.
3. Показати, що Церква Христа свята і непорочна завдяки силі, що освячується Його кров'ю.
4. Завірити, що Ісус від початку знає, що буде в кінці.
5. Продемонструвати, що основа правління Христа – святий Божий Закон.

Але коли я почав писати, виявилось, що мені хочеться обговорити з читачем і інші теми, тому вийшла та книга, яку ви тримаєте в руках. Багато сторінок присвячено подіям останнього часу. Сподіваюся, книга посприє в духовному розвитку. Нехай остання настанова Лаодикійської церкви послужить нашому спасінню.

Яке призначення Лаодикійської церкви, і що її чекає в майбутньому? Саме назва церкви – народ суду – вже

говорить про певні обов'язки. Коли церква в 1844 р. отримала одкровення від Бога, що настала година суду, багато хто задався питанням: кого судитимуть і де? Такі запитання неодноразово ставлять і сьогодні. На жаль, ці запитання поступають не лише від новонавернених, які тільки почали вивчати пророцтво, але й від тих, хто вже роками відвідує церкву.

Давайте на підставі Святого Письма перевіримо свій стан і зробимо висновки. Багато рядових членів церкви, а також служителі знаходяться в «теплого» духовному стані. Сьогодні Господь закликає церкву, щоб питання про суд було одним з ключових питань у справі проповідання вічного Євангелія.

Перший Ангел говорить: «Побійтеся Бога й віддайте Йому славу» (Об'явл. 14:7). Славу Бог приймає лише від тих, хто любить Його. Другий ангел говорить про падіння духовного Вавилона. Вавилон великий має місце вже сьогодні, і потрібно точно знати, яка його місія у світі і що є його вином, щоб його не пити. Третій ангел говорив гучним голосом: «Хто поклоняється звірові та його образіві й приймає знак на своє чоло або на свою руку, той питиме вино Божого гніву» (Об'явл. 14:9, 10). Хто є звіром – антихристом, щоб ми знали, кому не можна поклонятися? Що таке образ звіра і зображення його? На ці запитання потрібно знайти точні відповіді.

Невідкладно прийміть в серце Заповіді Божі і зберігаєте їх. Постійно досліджуйте Святе Письмо, в якому сказано, що на Землі є тільки одна Церква Христа.

Вірую в єдину святу соборну Церкву Христа

Будьте впевнені в тому, що належите саме до неї. Оберіть Ісуса Христа своїм наставником і будьте виконавцем Його Слова.

Нехай благословить нас усіх Господь!

Пастор церкви Д. Р. Буз

